

ήλικίας των. Από καιρού εις καιρόν ἔκαμνον καὶ συναντήσεις ὄχι ἀκινδύνους : τότε ἔβλεπον ἀγέλην βουβάλων, ἐσκυμμένων πρὸς τὸ ὕδωρ καὶ πινόντων ἀπνευστί· τότε τάνθηρα, ἐξηπλωμένον νωχελῶς ἐπὶ τῆς ὄχθης, ὡς γαλῆ πελωρία· τότε λεοπαράδωλον, ὠροσμένην ἀπὸ τὰ πλησιόχωρα δάση· καὶ τότε, — ἐμφάνις αὐτῆ φοβερωτέρα, — Κάφρους μὲ ἀπαισίας ὄψεις, ὠπλισμένους μέχρις ὀδόντων καὶ ἐστρατοπεδευμένους παρὰ τὸν ποταμόν. Πάντοτε ὁμως, τὸ παράδοξον τῆς μηχανῆς, ἡ ὁποία τοὺς ἔφερε, καὶ ἡ ταχύτης αὐτῆ τῆς πορείας των, ἐγένετο ἡ σωτηρία τῶν τριῶν ποδηλατῶν. Πρὶν ἢ ὁ ἔχθρος θυνηθῆναι διακρίνην τί ἦτο ἡ παράδοξος ἐκεῖνη ὄπτασις, ἡ τρέχουσα μὲ ταχύτητα ἀνέμου, καὶ ἡ ὄπτασις ἐξηφανίζετο ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς των! Ἄνθρωποι καὶ θηρία ἀπέμενον κατὰπληκτοί, ἐνεοί, ἀβλαβεῖς. Τοῦτο δὲ συνέβαινε τόσο συχνά, καὶ κατὰ τὸν ἴδιον πάντοτε τρόπον, ὥστε τὰ παιδιά ἤρχισαν νὰ το συνειθίζουν καὶ νὰ το θεωροῦν ὡς διασκεδάσιον. Καὶ αἱ συναντήσεις αὐταί, αἱ ὁποῖαι τοὺς ἔκαμνον πλέον νὰ γελοῦν, ἀντὶ νὰ τοὺς φοβίζουν ὅπως πρῶτα, διέκοπτον τὴν μονοτονίαν τοῦ ταξιδίου.

Τὴν ἐβδόμην ἡμέραν τὸ τοπίον μεταβλήθη. Οὔτε ὄχθη ὀμαλὴ καὶ συνεχῆ πλέον, οὔτε στίβος. Τὸ ἔδαφος ἦτο πολὺ ἀνώμαλον, μὲ ἀποτόμους ἀνωφερίας καὶ κατωφερίας. Ἀδύνατον πλέον νὰ κολουθήσουν τὸν ῥοῦν τῆς Λοαγκούας! Κατ' ἀνάγκην λοιπὸν ἠκολούθησαν ἄλλον δρόμον, καὶ εἰσῆλθον εἰς μίαν κοιλάδα, ἡ ὁποία εὐρέθη ἐμπρὸς των. Ἐδῶ τὸ ἔδαφος ἦτο ἀρκετὰ ὀμαλόν, καὶ ἡ πυξὶς τοῦ Γεράρδου ἔδειξεν ὅτι τώρα διηυθύνοντο σταθερώτερον, ἀκριβέστερον πρὸς νότον, παρὰ ὅταν ἠκολούθουν τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ἡ ὁποία ἔκαμνε μίαν μικρὰν παρέκκλισιν πρὸς ἀνατολάς. Ὅπωςδὴποτε, οἱ γενναῖοι ταξιδιωταὶ ἦσαν ἀποφασισμένοι νὰ μὴ χάσουν τὸ θάρρος των, εἰ καὶ ἂν συνέβαινε δυσάρεστον.

Ἦτο περίπου ἡ τετάρτη ὥρα τοῦ ἀπογεύματος. Οἱ φυγάδες ἐποδηλάτου ἀπὸ πρῶτας ἐπὶ τῆς νέας ὁδοῦ, ὅταν ἔξαφνα τοὺς ἐπληξέ συμφορὰ ἀνεπανόρθωτος : Κριγμὸς ἀπαίσιος ἀντήχησε. Τὸ ποδήλατον ἐκάμφθη, ἐθράκωθη, ἐσταμάτησε, καὶ τοὺς κατέρριψεν ἀποτόμως.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην, εὐτυχῶς, ἠτοίμαζοντο νὰ σταματήσουν, καὶ ἡ ταχύτης τῆς μηχανῆς δὲν ἦτο μεγάλη· διὰ τοῦτο καὶ μόνον ἡ πτώσις ὑπῆρξε σχετικῶς ἀνώδυνος, ἐνῶ ἄλλως ἠδύνατο νὰ ποδῆ ὀλεθρία.

Πρῶτος ἐσηκώθη ὁ Γεράρδος καὶ μὲ μεγάλην του χαρὰν ἐβεβαίωθη ὅτι αἱ νεάνιδες δὲν εἶχον πάθη τίποτε. Ἀλλὰ

φεῦ! τὸ ποδήλατον εἶχε πάθη πολὺ. Τὸ στέλεχος — ἡ ψυχὴ τῆς μηχανῆς, — εἶχε σπᾶσιν εἰς δύο! . . .

Ἐξομνεν, ὅτι οἱ ταξιδιωταὶ ἦσαν ἀποφασισμένοι νὰ μὴ χάσουν τὸ θάρρος των ποτέ. Δὲν τὸ ἔχασαν λοιπὸν οὔτε τώρα, μολοντί τὸ δυστύχημα ἦτο τόσο μεγάλο. Καὶ μετὰ τὴν πρώτην στιγμήν τῆς καταπλήξεως καὶ τῆς ἀμηχανίας, ἀπεφάσισαν νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ ταξιδίον πεζῶ. Μήπως εἶχον νὰ κάμουν καὶ ἄλλο τίποτε;

Ὁ Γεράρδος ἀπέσπασε τὴν θήκην τῶν ἐργαλείων, διὰ νὰ τὴν πάρῃ μαζί του, καὶ ἐκρυψε τὸ συντετριμμένον ποδήλατον ἐντὸς κοιλάματος, τὸ ὁποῖον ἐσκέπασε μὲ κλάδους καὶ φύλλα ξηρά. Ἐπειτα ἔκαμνε εἰς τοὺς κορμούς τῶν δένδρων διάφορα σημάδια, διὰ νὰ ἠμπορήσῃ ἐν ἀνάγκῃ νὰ ἐπανεύρῃ τὴν κρύπτῃν. Καὶ μετὰ τὴν προετοιμασίαν ταύτην, ἡ τριάς τῶν ὁδοιπόρων ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τῆς.

Ὅποια διαφορὰ μεταξὺ τῆς νέας πορείας καὶ τῆς πορείας τῶν προηγουμένων ἡμερῶν! Ἀντὶ τῶν δεκαπέντε καὶ εἰκοσι χιλιόμετρων, τὰ ὁποῖα διήνυσον ἄλλοτε καθ' ὥραν, μάλιστα καὶ μεταβάσις διήνυσον τώρα τρία ἕως τέσσαρα. Ἄλλ' ἡ καρτερία των ἐμελλε νὰ νταμειφθῇ ταχέως. Περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, μόλις ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν κοιλάδα, ἐπαρουσιάσθη πρὸ των ὀφθαλμῶν των τὸ πλέον ἀνέλπιστον θέαμα.

Εἰς τὴν ἄκραν ἀπεράντου πεδιάδος, ἡ ὁποία ἠνοίγετο εἰς ἀπόστασιν διακοσίων μέτρων κάτωθὲν των, μέγας ποταμὸς ἐκύλιε τὰ ἤσυχά νάματά του πρὸς δυσμάς.

Ὁ Ζαμπέζος! . . Δὲν ἠμποροῦσε νὰ εἶνε ἄλλος, παρὰ ὁ Ζαμπέζος! Ὁ Γεράρδος καὶ ἡ Κοραλία ἐπέισθησαν περὶ τοῦτου μὲ τὸ πρῶτον βλέμμα. Τὸση μεγαλοπρεπὴς γαλήνη μόνον εἰς «τὸν πατέρα τῶν ποταμῶν» τῆς νοτίας Ἀφρικῆς ἠδύνατο νὰ νῆκη. . . Οὕτως ἡ καταστροφὴ τοῦ ποδηλάτου ὑπεβιάζετο εἰς δυστύχημα ὅλων ἀσήμαντον, ἀφ' οὗ ἡ χρησιμότης του, ἐν πάσῃ περιπτώσει, θὰ ἔπαυε παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ τούτου, τὸν ὁποῖον ἐπρόκειτο τώρα νὰ διαπεράσουν. Ἀλλὰ πῶς;

Ἡ λύσις τοῦ προβλήματος τούτου ἀψηχόλησεν ἀμέσως τὸν νοῦν τοῦ Γεράρδου. Ἐγκαταστήσας τὴν ἀδελφὴν του καὶ τὴν Λίαν ὑπὸ τὴν σκιάν ἐνὸς μεγάλου δένδρου, κατῆλθε μόνος μέχρι τῆς ὄχθης, διὰ νὰ ἐξερευνησῇ τὴν περιοχὴν. Οὔτε ἴχνος ἀνθρώπου, οὔτε ἴχνος πλοαρίου. Ὁ ποταμὸς ἔρρεε διαυγῆς καὶ σιγῆλδς ἐπὶ κοίτης ἄμμου, ἄνευ ρυτίδος εἰς τὴν ἐπιφανείαν του. Ὁ Γεράρδος ἔρριψεν ὀλίγα ξυλάρια καὶ εἶδεν ὅτι ἡ δύναμις τοῦ ρεύματος ἦτο ἀσθενεστάτη. Εὐχάριστον τοῦτο, διότι

παρεῖχε τὴν ἐλπίδα νὰ διαπεράσουν τὸν ποταμόν μὲ τὰ προχειρότερα μέσα.

Ἡ θέα μεγάλου κορμοῦ δένδρου ξηροῦ, τὸν ὁποῖον πρόσφατος πλημμύρα εἶχεν ἀποθέσῃ ἐπὶ τῆς ὄχθης, ἐνέπνευσεν εἰς τὸ παιδίον ἰδέαν τολμηράν. Διατί νὰ μὴ μεταβάλῃ τὸν κορμὸν τούτου εἰς μονόξυλον; Τὸ ἐγγείρημα θὰ ἦτο βέλβια δύσκολον, ἀλλ' ὄχι ἀκατόρθωτον. Ἡ λεπτομερεστέρη ἐξέτασις τοῦ κορμοῦ τὸν ἐνεθάρρυνεν ἀκόμη περισσώτερον. Τὸ ἐσωτερικόν, ἡ ψίχρα, εἶχε σαπίσῃ καθολικηρίαν, καὶ ἠμποροῦσε νὰ τὴν σκάψῃ μὲ ὄσσην εὐκολίαν καὶ ἕνα κολοῦθι.

Ἀνήγγειλε τὴν εὐχάριστον εἰδήσιν εἰς τοὺς συντρόφους του, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην ἡμέραν τὰ τρία παιδιά ἤρχισαν τὴν ἐργασίαν. Εἰς ὀλίγας ὥρας, τῆ βοήθειά των ἐργαλείων τοῦ ποδηλάτου, κατώρθωσαν νὰ νασκάψουν ἐντὸς τοῦ κορμοῦ, κοίλωμα ἀρκετὸν νὰ περιλάβῃ καὶ τοὺς τρεῖς. Κατόπιν ἤναψαν πῦρ μὲ τὸν φακὸν τοῦ Λεγκέν, — ὁποῖος τοῖς τον εἶχε χάριση γενναιοφρόνως, — καὶ ἔκαυσαν τὸ περιττὸν μέρος τοῦ κορμοῦ, ἀπὸ τὰ δύο ἄκρα, εἰς τρόπον ὥστε τῷ ἄρισαν μῆκος τεσσαρῶν μόνον μέτρων. Ἡ ἐργασία αὕτη κατηνάλωσεν ὅλον τὸ ἀπόγευμα, ἀλλὰ τὸ ἐσπέρας ἡ τριάς τῶν ὁδοιπόρων κατεῖχε μονόξυλον χονδροειδὲς βεβαίως καὶ προϊστορικὸν τὴν ὄσσην, ἀλλ' ὅπωςδὴποτε ἱκανὸν νὰ πλεύσῃ ἐπὶ τοῦ γαληνιζίου ἐκεῖνου ποταμοῦ.

Τὴν ἐπομένην, κατεσκευάσαν ἀπὸ μακροῦς κλώνους δένδρων δύο προχειροῦς κώπας. Τὸ μονόξυλον ἦτο ἕτοιμον· δὲν ἔλειπε τώρα παρὰ μόνον ἡ καθέλκυσις. Πρὸς τοῦτο ἐδέησε νὰ σκάψουν μετὰ κόπου εἰς τὴν ἄμμον καὶ ὑπὸ τὸ μονόξυλον, ἐν εἶδος τάφρου, εἰς τὴν ὁποίαν ἠδύνατο νὰ ἔλθῃ τὸ νερόν, οὕτως ὥστε νὰ διευκολυνθῇ ἡ καθέλκυσις τοῦ πλοαρίου, μέχρις οὗ θὰ ἐπέπλεεν.

Ἡ ἐργασία αὕτη, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ Λίνα, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι, κατέβαλεν ὅλας τῆς τὰς δυνάμεις, συνέτεινεν εἰς τὸ νὰ τὴν ἐμψυχώσῃ, ὥστε νὰ μὴ φοβῆται πλέον τὸν κίνδυνον, καὶ νὰ ἐπιβασθῇ μετὰ τῆς μεγαλητέρας εὐκολίας, μόλις ἐδόθη ἡ διαταγή. Ἡ Κοραλία ἔκαμε τὸ ἴδιον. Ὁ δὲ Γεράρδος, εἰσελθὼν εἰς τὸ νερόν ἕως τὴν μέσσην, ὤθησε τὸ μονόξυλον καθέτως πρὸς τὴν φορὰν τοῦ ρεύματος, καὶ δὲν ἐπεβιάσθη καὶ αὐτός, παρὰ μόνον ἀφ' οὗ εἶδεν ὅτι τὸ σκαφίδιον ἔπλεε καὶ ἀντεῖχε λαμπρά.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΑΚΙ ΚΑΙ ΧΕΛΙ
(Μῦθος Κριλιώφ)

Μία ἡμέρα ἕνα παιδάκι ἔτα χορτάρια σάν εἶδε κάτι τι χωρὶς ποδάρια νὰ ἔρρη, τὸ θαρρεῖ ὅτι εἶνε χέλι· ἀπλώνει νὰ το πιάσῃ τολμηρό. Μὰ ὡς βλέπει ὅτ' ἦταν φεῖδι τρομερό, ἀμέσως ὀπισθοδρομεῖ καὶ θέλει νὰ φύγῃ, ἀλλὰ τοῦ τρέμουνε τὰ μέλη καὶ μένει ἐκεῖ σάν τὸ κεράκι ὠχρό. Τὸ φεῖδι ἀτάραχ' ὅμως καὶ ψυχρό : «—Φίλε μου, εἶπε, ἂν ἤθελε τολμῆσῃ τὸ χέρι σου ἐπάνω μου νὰ ἐγγίσῃ. . . τὸν θάνατό σου εἶχ' ἀποφασίση· γιατί' ἡ κακία, μάθε, προχωρεῖ διπρόσωπη καὶ πάντα δολερή· κι' ἂν τώρα σ' ἔσωσε ὁ Θεός, ἀλλὰ μάθε ἀπὸ ἐμὲ καὶ πρόσεχε καλά : Ποιὸς εἶν' ὀπέναντί σου πρὶν γνωρίσῃς, παιγνίδια καὶ φιλίας μὴν ἀρχίσῃς! »

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Ο ΚΟΡΑΞ

(ΔΙΗΓΗΜΑ ὑπὸ J. LACASSAGNE)
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 310.)

« Διατί λοιπὸν — ἐξηκολούθησα, — νὰ κάμνης τόσο κακὴν χρῆσιν τῆς ἐλευθερίας σου; διατί νὰ ἔχῃς τὰ βανδαλικά αὐτὰ ἤθη, τὰ ληστρικά αὐτὰ ἐνστικτὰ; Ἄ, πόσον ὀλίγον ὁμοιάζεις μὲ τὰς ὠραίαις καὶ λευκάς ἐκείνας περιστεράς, αἱ ὁποῖαι κατοικοῦν εἰς τὴν γειτονικὴν στέγην! Τὰς βλέπεις; Βλέπεις πόσον φρόνιμο εἶνε, καὶ μὲ τί χάριν ἀναπτύσσουν ὑπὸ τὸν ἡλιον ὡς ριπίδια τὰς λαμπράς των οὐράς; »

Οὕτως ὠμίλησα πρὸς τὸν Κοκόν. Μὲ ἤκουσε σοβαρός, στυλιδῶν ὄλονεν διὰ τοῦ ράμφους τὰ μακρὰ του πτερά. Ἐν τούτοις ὁ ὀφθαλμὸς του ἔμενεν ἀινιγματώδης, συστρεφόμενος ὡς ζωντανὸν τοπάκιον, ἐντὸς θήκης ἀπὸ μαῦρον βελούδον. Τί συνέβαινεν ἄρα γε μέσα εἰς τὸ χονδρὸν του κεφάλι; Βεβαίως μετενοεῖ· εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἦτο τόσο φρόνιμος, ὅσον καὶ αἱ περιστεραὶ τοῦ γείτονος.

Ὅπωςδὴποτε αἱ τύψεις του δὲν μοι ἐφαίνοντο καὶ σπουδαῖαι. Τί περιμένετε ἀπὸ ἕνα πουλί; Περιεφέρετο καμαρωτός, ἐκυλίετο ἐπὶ τῆς λεπτῆς ἄμμου, ἀμέριμνος, ἀπαθῆς, πλήρης ἐμπιστοσύνης πρὸς τὸν κύριόν του, πρὸς τὸν φίλον του, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχεν ἀνατρέψῃ ἀπὸ μικρὸν, ταγίζων αὐτὸν μὲ τὰ χεῖλη του καὶ θερμαίνων, διὰ νὰ λησμονῇ τὴν φωνήν, μὲ τὴν πνοήν του καὶ μὲ τὰς θωπέας του. . .

« Πήγαίνε, τῷ εἶπα· σὲ ἀγαπῶ ὅπως πρῶτα· πήγαίνε νὰ χαρῆς τὴν ἐλευθερίαν σου! »

Ἐπέταξεν ἡρέμα, ἔκαμε πολλάκις τὸν γυρον τοῦ κήπου, ἐγγίζων μόλις τὰς κο-

ρυφὰς τῶν φιλυρῶν, κατόπιν ἀνυψωθείς μ' ἐξαισίαν ὀρμὴν, μετεωρίσθη πρὸς στιγμήν μὲ τὰς πτέρυγας ὀλανοίκτους, ἀπλανεῖς, καὶ ἔγινεν ἄφαντος.

Φεῦ! ποῖος εἰμπορεῖ νὰ εἶπῃ : « Δὲν θάμαρτήσω πλέον; Οὐδὲν ἀσταθεστον τῆς ἀνθρωπίνης ἀποφάσεως, οὐδὲν εὐθραυστότερον τῆς ἀνθρωπίνης συνέσεως, οὐδὲν ἀσθενέστερον τῆς ἀνθρωπίνης θελήσεως! Διατί λοιπὸν νὰ παιτῶμεν τὴν τελειότητα ἀπὸ τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα εἶνε τόσο κατώτερα ἡμῶν, ὥστε μερικοὶ φιλόσοφοι τὰ ὠνόμασαν «μηχανὰς ἀσυνειδήτους»; »

Ὁ Κοκὸς δὲν μετενόησε, δὲν ἐδιορθώθη. Κάθε στιγμήν καὶ νέα ἄθλα, καὶ νέα παράπονα, καὶ νέα αἰτήσεις περὶ ἀποζημιώσεως. Τὸ πλῆθος τῶν ἀπαιτητῶν μ' ἐπολιόρκει καθημερινῶς. Εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας μου, εἰς τὴν εἰσόδον, εἰς τὰς κλιμακὰς, — παντοῦ ἀνθρωποὶ μὲ λογαριασμούς!

Ὁφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς Κοκὸς ἦτο διαβολικώτατον πλάσμα. Ἡ πονηρία του δὲν εἶχεν ὄρια. Πότε ἔκλεπτεν ἀπὸ τὸν γείτονα ὅλα τὰ σκεύη, τὰ ὁποῖα εὕρισκεν εἰς τὸ μαγειρεῖον· πότε ἐξηρέθιζε τοὺς σκύλους τῆς συνοικίας, τοὺς ὁποῖους καθίστα ἐκμανεῖς ἀπὸ ὀργῆν· μίαν ἡμέραν ἐβγάλε τὸ μάτι τῆς γάτας, τὴν ὁποίαν ἐλάτρευεν ἡ γειτόνισσα, — δυστύχημα τοῦτο ἀνεπανόρθωτον, καὶ ἐπὶ τέλους. . . ἀλλὰ μὲ αὐτὸ πλέον τὸ ποτήριον ὑπερῆξε· εἰλις καὶ ἡ ὑπομονὴ ἐξηγληθήθη.

Ἐνα πρῶτ' μ' ἐξύπνησεν ὁ κῶδων τῆς εἰσόδου, κρουόμενος λυσσασδῶς. Ἦτο ὁ κηπουρός, ὁ ἄλλοτε μάρτυς τῆς κλοπῆς τοῦ δακτυλίου, καὶ ἤρχετο καὶ αὐτὸς μὲ σωρὸν παραπτῶν καὶ ἀπαιτήσεων.

«Κύριε! ἀνέκραξε μόλις μὲ εἶδεν· εἶνε ἀνυπόφορον! εἶνε φοβερόν! ὁ κόρακας σὰς. . . »

— Ἦσύχασε, καλέ μου ἄνθρωπε, ἐψιθύρισα. Κάθησε πρῶτα καὶ ὕστερα μοῦ διηγήσαι τὰ παθήματά σου.

Καὶ ἅμα ἐκάθησε, — Λοιπὸν, τί τρέχει; τὸν ἠρώτησα ἀνήσυχος.

— Λοιπὸν, νὰ τί τρέχει ὑπέλαβεν ὁ κηπουρός. Χθὲς ὁ κόρακας σὰς. . . ἀλήθεια, πρέπει νὰ ξεύρετε ὅτι αὐτὸ τὸ πουλί δὲν με χωνεύει καθόλου. . . καὶ ἔχει μεγὰ ἀδικία, γιατί' ἐγὼ ἀγαπῶ τὰ ζῶα· καὶ ἐγὼ ἔχω ἕνα ὠραῖο παπαγάλο καί. . .

— Ἐπὶ τοῦ προκειμένου, σὲ παρακαλῶ, εἶπα ἐπὶ μᾶλλον ἀνήσυχος.

— Τὸ λοιπὸν, κύριε μου, χθὲς ἐφύτευσα σαλατικά ἔς ἕνα κομμάτι τοῦ περιβολιοῦ μου, πού το ἔσκαψα, τὸ ἔκαθάρισα, τὸ ἔσασα, τὸ ἐλίπανα, μὲ τὴν τέχνην που ξέρω ἐγώ. . . Ἀμα ἐτελείωσα, ἐγύρισα πίσω μου νὰ ἰδῶ πῶς φαίνεται.

Τί νὰ ἰδῶ; Πῶς δὲν μου ἤλθεν ἀποπληγία! Ὅλα τὰ σαλατικά ἦσαν ἀναποδομῆν μὲ τὰς πτέρυγας ὀλανοίκτους, ἀπλανεῖς, καὶ ἔγινεν ἄφαντος.

Φεῦ! ποῖος εἰμπορεῖ νὰ εἶπῃ : « Δὲν θάμαρτήσω πλέον; Οὐδὲν ἀσταθεστον τῆς ἀνθρωπίνης ἀποφάσεως, οὐδὲν εὐθραυστότερον τῆς ἀνθρωπίνης συνέσεως, οὐδὲν ἀσθενέστερον τῆς ἀνθρωπίνης θελήσεως! Διατί λοιπὸν νὰ παιτῶμεν τὴν τελειότητα ἀπὸ τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα εἶνε τόσο κατώτερα ἡμῶν, ὥστε μερικοὶ φιλόσοφοι τὰ ὠνόμασαν «μηχανὰς ἀσυνειδήτους»; »

Ὁ Κοκὸς δὲν μετενόησε, δὲν ἐδιορθώθη. Κάθε στιγμήν καὶ νέα ἄθλα, καὶ νέα παράπονα, καὶ νέα αἰτήσεις περὶ ἀποζημιώσεως. Τὸ πλῆθος τῶν ἀπαιτητῶν μ' ἐπολιόρκει καθημερινῶς. Εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας μου, εἰς τὴν εἰσόδον, εἰς τὰς κλιμακὰς, — παντοῦ ἀνθρωποὶ μὲ λογαριασμούς!

Ὁφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς Κοκὸς ἦτο διαβολικώτατον πλάσμα. Ἡ πονηρία του δὲν εἶχεν ὄρια. Πότε ἔκλεπτεν ἀπὸ τὸν γείτονα ὅλα τὰ σκεύη, τὰ ὁποῖα εὕρισκεν εἰς τὸ μαγειρεῖον· πότε ἐξηρέθιζε τοὺς σκύλους τῆς συνοικίας, τοὺς ὁποῖους καθίστα ἐκμανεῖς ἀπὸ ὀργῆν· μίαν ἡμέραν ἐβγάλε τὸ μάτι τῆς γάτας, τὴν ὁποίαν ἐλάτρευεν ἡ γειτόνισσα, — δυστύχημα τοῦτο ἀνεπανόρθωτον, καὶ ἐπὶ τέλους. . . ἀλλὰ μὲ αὐτὸ πλέον τὸ ποτήριον ὑπερῆξε· εἰλις καὶ ἡ ὑπομονὴ ἐξηγληθήθη.

Ἐνα πρῶτ' μ' ἐξύπνησεν ὁ κῶδων τῆς εἰσόδου, κρουόμενος λυσσασδῶς. Ἦτο ὁ κηπουρός, ὁ ἄλλοτε μάρτυς τῆς κλοπῆς τοῦ δακτυλίου, καὶ ἤρχετο καὶ αὐτὸς μὲ σωρὸν παραπτῶν καὶ ἀπαιτήσεων.

«Κύριε! ἀνέκραξε μόλις μὲ εἶδεν· εἶνε ἀνυπόφορον! εἶνε φοβερόν! ὁ κόρακας σὰς. . . »

— Ἦσύχασε, καλέ μου ἄνθρωπε, ἐψιθύρισα. Κάθησε πρῶτα καὶ ὕστερα μοῦ διηγήσαι τὰ παθήματά σου.

Καὶ ἅμα ἐκάθησε, — Λοιπὸν, τί τρέχει; τὸν ἠρώτησα ἀνήσυχος.

— Λοιπὸν, νὰ τί τρέχει ὑπέλαβεν ὁ κηπουρός. Χθὲς ὁ κόρακας σὰς. . . ἀλήθεια, πρέπει νὰ ξεύρετε ὅτι αὐτὸ τὸ πουλί δὲν με χωνεύει καθόλου. . . καὶ ἔχει μεγὰ ἀδικία, γιατί' ἐγὼ ἀγαπῶ τὰ ζῶα· καὶ ἐγὼ ἔχω ἕνα ὠραῖο παπαγάλο καί. . .

— Ἐπὶ τοῦ προκειμένου, σὲ παρακαλῶ, εἶπα ἐπὶ μᾶλλον ἀνήσυχος.

— Τὸ λοιπὸν, κύριε μου, χθὲς ἐφύτευσα σαλατικά ἔς ἕνα κομμάτι τοῦ περιβολιοῦ μου, πού το ἔσκαψα, τὸ ἔκαθάρισα, τὸ ἔσασα, τὸ ἐλίπανα, μὲ τὴν τέχνην που ξέρω ἐγώ. . . Ἀμα ἐτελείωσα, ἐγύρισα πίσω μου νὰ ἰδῶ πῶς φαίνεται.

Ἦτο κομικὸς ἐν τῇ ἱερᾷ ἀγανακτῆσει τοῦ ἀγαθοῦ κηπουροῦ, καὶ δὲν ἠμπόρεσα νὰ μὴ γελᾶσω. Ὅπωςδὴποτε ὁμως ἀνεγνώρισα ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ λάβω αὐστηρότερα μέτρα, καὶ κατεδίκασα τὸν Κοκόν εἰς φυλάκισιν.

Τὸν ἔκλεισα εἰς τὸν ὀρνιθῶνα, — εὐρύχωρον ὁμως ὀρνιθῶνα, δεχόμενον τὸ φῶς καὶ τὸν ἥλιον ἀπὸ μίαν μεγάλην θυρίδα, ἡ ὁποία ἐκλείετο μὲ μετάλλινον δικτυωτόν. Κατ' ἀρχὰς ἀπεποιήθη πᾶσαν τροφήν, — ἀπλοῦν καὶ ἰσχυρὰ βέλβια· ἐσκάλωσεν ἐπάνω εἰς μίαν ράβδον, τὸ σύνθημα πέταυρον τῶν ὀρνιθῶν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τὰς ἐξέδιωξε σατραπικῶς, καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ἀκίνητος, ἄφωνος, ἐν ἐκστάσει πρὸ τοῦ οὐρανοῦ, τοῦ ἀπωλολότου παραδείσου του.

Ἐν τούτοις ὁ χειμὼν ἐπλησίαζε, μετ' ὀλίγον τὰ φύλλα ἔπεσαν καὶ παγερὸς ἀνεμὸς ἔστεινε τώρα διὰ τῶν κλάδων τῶν ὑψηλῶν φιλυρῶν. Ὁ Κοκὸς ἐσυνείησε τὴν φυλακὴν του· ἡ φαιδρότης τῶ ἐπανήλθε καὶ μετ' αὐτῆς τὸ ἐνστικτὸν τῆς καταστροφῆς. Κατεδίωκε τὰς ὀρνίθας, καὶ ὁποῖαι ἐφευγον πρὸ τοῦ μαῦρου ἐχθροῦ περιδείξ, καὶ συνέτριψε τὰς κεφαλὰς δύο μικρῶν ὀρνιθῶν. Διεσκέδαζε τὴν πληθύν τῆς φυλακῆς δι' αἵματοχυσίας! . . Αὐτὸ γίνεται ἐνίοτε καὶ εἰς τὰς φυλακάς τῶν ἀνθρώπων. . .

Ἀλλὰ τὴν ἀνοιξιν, τὰ πάντα μετεβλήθησαν. Ὁ Κοκὸς ἔγινε μελαγχολικὸς. Ἐμνευον ἡμέρας ὀλοκλήρους ἀκίνητος, ἐπιμόνως ἐστραμμένους πρὸς τὸ κυανσοῦν τοῦ οὐρανοῦ, διὰ τὸ ὁποῖον ἐνοστάλαζει. Τὸ πτέρωμά του ἐξεθώρισεν, αἱ πτέρυγές του ἐμάδησαν, τὸ βλέμμα του ἐσέβηθη.

[Ἔπεται τὸ τέλος.]

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ

ΒΡΑΣΙΔΑΣ Κ. ΔΕΚΑΒΑΛΛΑΣ

Βραβευθείς υπό το ψευδώνυμον Ροβέρτος Γουισκάρδος εις τόν 58ον Διαγωνισμόν τών Δύσεων. (*18ε φυλλάδιον 35ον, σελ. 286).

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια 18ε σελ. 308)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

ΕΙΣ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΟΙ ΓΚΟΥΕΡΙΑΔΙΕΡΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΔΡΑΓΟΝΟΙ ΑΙΣΘΑΝΟΝΤΑΙ ΔΥΣΑΡΕΣΤΟΝ ΕΚΠΛΗΞΗΝ.

Επί πολύ οι αίχμαλτοι περιέμεναν νέαν εισβολήν εν τούτοις όμως δεν συνέβη τίποτε. Φαίνεται ότι οι Ισπανοί είχαν παραιτηθῆ τοῦ πρώτου σχεδίου των, ὀριστικῶς. Διά περισσύτεραν ὁμως ἀσφάλειαν, οι φίλοι μας ἐξηρέυνησαν τὸ ὑπόγειον. Τὸ πρῶτον σπήλαιον εὐρέθη κενόν, καὶ ὁ λίθος, ὁ ὁποῖος ἐκλείει τὴν εἴσοδον, εἶχε τεθῆ πάλιν εἰς τὴν θέσιν του.

Χάρις εἰς τὸ σκότος, τὸ ὁποῖον ἐβάσιλευν εἰς τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ ὑπογείου, οἱ Γάλλοι ἤμπορσαν νὰ ἴδουν τοὺς ἐχθροὺς των, ἀθάτοι αὐτοί, διὰ τῶν σχισμάτων τοῦ βράχου.

Οἱ δραγῶνοι εἶχον δέσῃ τοὺς ἵππους των καὶ ἀνεπύοντο ἡσυχῶς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἀδελφικῶς ἀναστρεφόμενοι μετὰ τῶν γκουεριλλιέρων.

Εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ὁμίλου τῶν στρατιωτῶν, εἰς ἐπιλογίαν τῶν δραγῶνων, — διοικῶν τὸ ἀπόσπασμα ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐφανεύθη ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικός, — ἐφαίνεται συνομιλῶν ζωηροτάτα μετὰ τοῦ Ρενώ καὶ τοῦ Μπρόουν.

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, οἱ δύο πανούργοι τῷ ἔλεγον ὅτι οἱ Γάλλοι δὲν ἠδύναντο νὰ διαφύγουν, διότι τὸ ὑπόγειον δὲν εἶχεν ἄλλην διέξοδον, εἰμὴ τὴν πρὸς

τὴν ὁδὸν ἐκείνην, τὴν τόσῳ καλῶς φρουρουμένην.

Ἡ συνομιλία μετὰ τῶν τριῶν ἐξηκολούθει, καὶ ὁ ἀξιωματικός ἐφαίνετο πειθόμενος. Οἱ πανούργοι ἐκάθησαν, ὁ ἐπιλογίας ἐξεδίπλωσεν ἕνα χαρτί καὶ ὁ Μπρόουν ἐξέθεσεν ἐπ' αὐτοῦ κάποιον σχέδιον.

Ὅλιγον κατ' ὀλίγον, οἱ πολιορκούμενοι εἶχον συναθροισθῆ παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ ὑπογείου.

— Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, εἶπεν ὁ μαρκήσιος χαμηλοφώνως, πρέπει νὰ ὀχυρωθῶμεν ἐστὰ γερὰ.

— Καλὴ ἰδέα ! ἐπεδοκίμασεν ὁ Πασιγάρδος.

— Καὶ εἶνε εὐκόλο νὰ γίνῃ, προσέθεσεν ὁ Ρογήρος· ἀρκεῖ νὰ σπρώξωμεν ἕνα κομμάτι βράχου εἰς τὴν εἴσοδον, ἐμπρὸς ἐτὴν πέτραν πού μας χρησιμεύει ὡς θύρα.

— Ἐγὼ ἀναλαμβάνω, ὑπέλαθεν ὁ πρῶν δραγῶνος.

Καὶ δράξας πελώριον τεμάχιον βράχου, τὸ ἐκύλισε, ὄχι καὶ μὲ πολὺν κόπον, μέχρι τοῦ ὑποδιχθέντος μέρους. Τώρα πλέον ἦτο ἀδύνατον νὰ εἰσελθῇ κανεὶς εἰς τὸ ὑπόγειον.

— Ἔτσι θὰ εἶμεθα σὺν ἐστὸ σπίτι μας ! εἶπε κατευχαριστημένος ὁ Πασίγχαρος· τώρα πρέπει νὰ το σιγουρίσουμε καὶ νὰ καθήσουμε.

— Τὸ σιγύρισμα δὲν θάπαιτήσῃ πολλὴν ὄραν, παρετήρησεν ὁ Ρογήρος, διότι δὲν ἔχομεν τίποτε !

— Τὸ νοῦ μας εἰς τὸν ἐχθρό ! εἶπεν ὁ μαρκήσιος. Καθένας μας πρέπει νὰ φυλάγῃ σκοπὸς μὲ τὴν σειρὰν του, καὶ ἔτσι θάποφύγωμεν κάθε ἐξαφνικὴν ἐπίθεσιν.

Ἡ πρότασις ἔγινε δεκτὴ παμφερῆ, καὶ ἀμέσως εἰς ἕκ τῶν χωροφυλάκων ἐτοποθετήθη παρὰ τὴν θύραν.

Κατ' ἀρχὰς οἱ φυλακισμένοι ἐκάθησαν ἡσυχοί, διότι εἶχον τῶντι μεγάλην ἀνάγκην ἀναπαύσεως. Ἀμα ἐπέρασεν ὁμως ὀλίγη ὄρα, ἐσηκώθησαν καὶ ἤρχισαν νὰ κπραπονοῦνται διὰ τὴν ἀπραξίαν των.

— Ἄ, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐξακολουθήσῃ ἔτσι ! ἀνέκραξεν ὁ Πασίγχαρος. Αὐτοὶ οἱ μασκαράδες ἐκάθησαν καὶ μας φυλάγουν ἀπέξω. Ἄν εἶχαμεν ζωοτροφίας, αὐτὸ δὲν θά ἦταν καὶ πολὺ δυσάρεστο· δυστυχῶς ὁμως δὲν ἔχομε οὔτε ψίχουλο, καὶ μάλιστα ἡ κοιλιά μου ἀρχίσει τὸν ταμπουρά. . .

— Ἐχεις δίκην, ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος· δὲν μπορεῖ νὰ μείνουμε γιὰ πάντα κλεισμένοι. . .

— Μέσα ἐστ' ἀμπάρι ! συνεπλήρωσεν ὁ Παπαφίγκος.

— Καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ βροῦμε τρόπο. . .

— Νάναβοῦμε ἐστὸ κατάστρωμα ! συ-

νεπλήρωσεν καὶ πάλιν ὁ Παπαφίγκος.

— Τὸ κατ' ἐμέ, ἐξηκολούθησεν ὁ μαρκήσιος, ὁμολογῶ ὅτι δὲν βλέπω γιὰ τὴν ὄρα κανένα. . . Τί ; νὰ τα βάλωμε μὲ τοὺς δραγῶνους μαζί καὶ μὲ τοὺς γκουριλλιέρους ; . . ἀδύνατον !

— Καὶ ὁμως . . . διέκοψεν ὁ Ρογήρος.

— Ἄ, θὰ ἦτο τρέλα σωστὴ· εἶμεθα μόνον ἐπτά ἐναντίον ἐξήντα, καὶ δὲν ἔχομε οὔτε ὄπλα οὔτε πολεμοφόδια. . . Νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ; Καὶ αὐτὸ πάλιν ἀδύνατον !

— Βεβαίωτατα.

— Σταθῆτε, παιδιὰ ! εἶπεν ὁ Παπαφίγκος· ὁ ταγματάρχης Δυβάλ, ἄμα ἰδῆ ὅτι λείπομε, μπορεῖ νὰ μας. . .

— Ὅχι, δὲν περιμένω νὰ μας ἔλθῃ ἀπὸ ἐκεῖ καμμία βοήθεια. . . δυστυχῶς !

— Γιατί ; . . .

— Ἡ παρουσία τῶν δραγῶνων ἀποδεικνύει ὅτι ἐδῶ κάπου θὰ εὐρίσκεται πολυάριθμος ἐχθρικός στρατός. Ὁ ταγματάρχης θὰ ἐνόησε βέβαια ὅτι κινδυνεύει νὰ προσβληθῇ ἀπὸ δυνάμεις ἀνωτέρως τῶν ἰδικῶν του, θὰ διέλυσε τὴν στρατοπέδευσιν καὶ θὰ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

— Ὁ Λαδουρέκος ὁμως. . .

— Μὰ λησμονεῖς ὅτι ὁ Λαδουρέκος εἶνε πληγωμένος καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ κινήθῃ ;

— Ἀλήθειαν· καὶ ἐγὼ τὸ εἶχα ξεχάσῃ. . . ὦ, φουρτούνα πού μας βρῆκε ! Πᾶνε τὰ ψέμματα ! αὐτὴ τὴ φορά δὲν τη γλυτώνουμε.

— Καὶ νὰ μὴν ἔχῃ κανεὶς νὰ βάλῃ τίποτε ἐστὸ στόμα του ! ἐστέναξεν ὁ Πασίγχαρος.

— Βάλε μιά δέστρα ἐστὸ τομάρι τῆς κοιλιάς σου ! συνεβούλευσε μὲ σοβαρότητα ὁ Πεζοναύτης.

— Νὰ εἶχαμε τουλάχιστο τὰ ἄλογα !

— Ναί, εἶπεν ὁ Παπαφίγκος, θὰ τα ἐκαθαλικεύουμε καὶ θὰ ἐκάμανε τὴν ἐφοδο μιά χαρὰ. . .

— Ὅχι δὲ, θὰ τα ἐτρώγαμε, εἶπεν ἀπαθῶς ὁ Πασίγχαρος.

— Μπᾶ ! ἔκαμε σκανδαλισθεὶς ὁ Πεζοναύτης.

— Τί νομίζεις ; εἰς τὸν πόλεμον τρώγει κανεὶς ὅ,τι τύχῃ !

— Ἡ συζήτησις εἶνε περιττὴ, ἀφ' οὗ δὲν ἔχομε ἄλογα, παρετήρησεν ὁ Ρογήρος.

— Ὁ μούτσος ἔχει δίκην.

— Τελοσπάντων, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ περιμένουμε. . .

— Ὡς πότε ; ἠρώτησεν ὁ Πασίγχαρος.

— Ὡς νὰ μας ἔλθῃ καμμία καλὴ ἰδέα, κανένα σχέδιον σωτηρίας. Πρὸς τὸ παρὸν, ἡσυχία καὶ σιωπὴ.

Ὁ χωροφύλαξ ἐσιώπησε, καὶ ἐξαπλωθεὶς εἰς μίαν γωνίαν, προσεπάθησε

νὰ κοιμηθῆ, διὰ νὰ περάσῃ ἡ ὄρα.

Οἱ ἄλλοι τὸν ἐμιμήθησαν, ἐγκατεροῦντες, ἀφ' οὗ δὲν εἶχον τί ἄλλο νὰ κάμουν.

Ὁ Παπαφίγκος διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν, διότι ἦτο ἡ σειρὰ του νὰ φρουρήσῃ.

Ὁ Ρενώ, ὁ Μπρόουν καὶ ὁ ἐπιλογίας τῶν δραγῶνων ἐπρογευματίζον ἡσυχῶς, ἐστραμμένοι πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ ὑπογείου· οἱ σκοποὶ ἐδημάτιζον ἐπάνω κάτω, οἱ δὲ δραγῶνοι καὶ οἱ γκουριλλιέροι, ἐξηπλωμένοι εἰς τὸν ἥλιον, ἐκοιμῶντο μακαρίως.

Μετὰ μακρὰν σιωπὴν, εἰς τῶν χωροφυλάκων ἀνέκραξεν ἕξαφνα :

— Μοῦ ἦλθε μιά ἰδέα ! . . Ἄν φάξωμε σὲ ὄλα τὰ μέρη, μποροῦμε νὰ βροῦμε τίποτε φαγώσιμο· μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἐφάξαμε καλὰ ὄλο τὸ ὑπόγειο.

— Μπράβο ! μπράβο ! ἀπήντησε φαιδρῶς ὁ Πασίγχαρος· ἔχεις πολὺ δίκην, παλλικάρι μου· πῶς δὲν το ἐσυλλογίσθηκαμε αὐτὸ προητέρως ;

— Ἄς δοκιμάσωμεν, εἶπεν ὁ Ρογήρος· ἀμφιβάλλω πολὺ ὅμως ἂν θὰ βροῦμε ἐδῶ μέσα τρόφιμα· φαίνεται ὅτι ἐς αὐτὸ τὸ διαβολότοπο δὲν τῶχουν συνήθεια νὰ τρώγουν !

Ἡ ἔρευνα ἤρχισεν ἀμέσως. Ἐκτὸς τοῦ μαρκησίου, ὁ ὁποῖος ἔμεινε φρουρὸς εἰς τὴν θέσιν τοῦ Παπαφίγκου, οἱ λοιποὶ ἄνδρες διεσπάρησαν εἰς ὄλας τὰς γωνίας τοῦ ὑπογείου. Εἰς τὸ πρῶτον σπήλαιον δὲν εὗρον τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον μερικὰ καυσόξυλα. Οἱ φυλακισμένοι ὁμως δὲν ἔχασαν τὸ θάρρος των, διότι, καθὼς παρετήρησεν ὁ Πασίγχαρος, ἂν ὑπῆρχε καμμία κρύπτη, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ἔμπρὸς νὰ ἔρευνησούν πολὺ. Ἐν τούτοις αἱ ἔρευναι ἀπέβαινον μάταιαι, καὶ οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι ἤρχισαν νὰπογορητεύονται. Χωρὶς πολεμοφόδια, χωρὶς ζωοτροφίας, τί θὰ ἐγίνοντο ; . . Ὁ εἰς κατόπι τοῦ ἄλλου ἐπέστρεψαν καὶ κατεκλήθησαν ἐκ νέου, ἀπρακτοί, ἐκτὸς τοῦ Παπαφίγκου, ὁ ὁποῖος ἐπέμενε ἐρευνῶν καὶ εἰς τὰς σκοτεινότερας γωνίας. Ἐκράτει ἕνα δαυλὸν ἀπὸ πεύκον, καὶ ἐξήταζε προσεκτικῶς κάθε τοίχωμα, κάθε κοιλότητα, κάθε πτυχὴν τοῦ βράχου.

Ἐξαφνα ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς :

— Οὐρρά ! ἔβαλα πλώρη κατὰ τὴν ἀποθήκην !

Ἄμέσως οἱ σύντροφοί του τὸν περιεστοίχισαν.

— Πιάσε τὸ δαδί ! εἶπεν εἰς ἕνα στρατιώτην. Ἐσὺ, Πασίγχαρε, πλησίασε νὰ με βοηθήσῃς. Ἄ, γεια σου !

Καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ πρῶν δραγῶνου, κατάρθωσε νὰποσύρῃ ἀπὸ μίαν κρύπτην, τὸ ἐν κατόπι τοῦ ἄλλου, τρία βαρέλια καὶ ἕνα σάκκον.

(Ἐπεῖτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΔΚΙΑΝΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

[Τὴν κατωτέρω διήγησιν ἀποσπῶμεν ἐκ τοῦ ἀρτί ἐκδοθέντος μυθιστορήματος τοῦ Henri Malin ὑπὲρ Πατριδος, διὰ νάπολαύσουν μερικὰς ἐκ τῶν ὀρασιωτάτων του σελίδων κα' ἐκεῖνοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας, οἱ ὁποῖοι δὲν ἠτύχησαν νάποκτήσουν μέχρι ὄρας τὸ ἔξοχον τοῦτο βιβλίον. Σ. τ. Δ.]

Η ΑΜΥΝΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Τὸ γεῦμα εὐρίσκειτο περὶ τὰ τέλη.

Ὁ Γκαγιῶ ἠτομιάζετο νὰ κόψῃ καὶ διανεῖμῃ τὴν πῆτταν, τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἔβλεπα μὲ λαίμαργίαν, ὅτε ἀφνης ἐσταμάτησε μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένον εἰς τὴν ὁδὸν καὶ διὰ μιάς ἀνεσκήρτης.

Παρατηρήσαμεν καὶ ἡμεῖς ἀνήσυχοι, ἀλλ' οὐδὲν τὸ ἀσύνθηες εἶδομεν.

Αἰφνιδίως ἐκτύπησε διὰ τῆς παλάμης τοῦ τὴν τράπεζαν, ἐξέφερον ἠχηρὰν βλασφημίαν καὶ ἐκραύγασε :

— Νὰ τους ! νὰ τους !

— Τί εἶνε ; ἠρώτησεν ἡ σύζυγος τοῦ ἐντρομος.

— Οἱ Πρῶσοι !

— Ἄ, Θεέ μου, Θεέ μου ! ἀνεφώνησεν ἡ γραφα, κάτωχρος ἐκ τοῦ τρόμου.

Ἡ γέρθημεν ἐκ τῆς τραπέζης.

— Κυττάξατε, μᾶς εἶπεν ὁ Γκαγιῶ, βλέπετε τὰ δύο μαυράδια ἐκεῖ κάτω ; εἶνε δύο οὐλάνοι· ἔρχονται νὰ κατοπτέυσουν. Τώρα νὰ ἰδῆτε, μασκαράδες ! θὰ σας δεῖξω ἐγὼ !

Ἄρμησε καὶ ἤρπασε τὸ κεκρυμμένον τουφέκιόν του· ἀλλ' ἡ Ἄντωνιέττα εἶχε κρεμασθῆ εἰς τὸν λαιμόν του, καθικετεύουσα αὐτόν, ἔξω φρενῶν :

— Ροβέρτε, ἐφώνασε, Ροβέρτε ! κάθησε ἡσυχος ! μὴ κάμῃς τίποτε· ἐκεῖνοι εἶνε δυνατώτεροί μας· θὰ κάψουν τὸ χωριὸ ! . . θὰ σφάζουν ὄλους τοὺς κατοίκους ! . . συλλογίσου, θὰ γίνῃς ἀφορμὴ τρομακτικῆς συμφορᾶς.

— Γνωρίζω τὸ καθήκόν μου, ἀπήντα

ὁ δασοφύλαξ, ἀποσπώμενος ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς. Ἄφισε με, διότι δὲν πρέπει νὰ γλῶνω οὔτε στιγμὴν.

— Κύριοι, σὰς παρακαλῶ, ἔλεγεν ὁ λολούζουσα ἡ Ἄντωνιέττα· κρατήσατέ τον ! . . κρατήσατέ τον ! . .

— Οἱ κύριοι εἶνε πατριῶται, ἀπήντα ἐκεῖνος· ἀπεναντίας αὐτοὶ θὰ με βοηθήσουν.

Ἡνοῖξε τὴν θύραν, διέσχισε τὴν ὁδὸν καὶ ἐκρούθη εἰς τοὺς θάμνους.

Ἐμείναμεν σιωπηλοὶ καὶ ὁπωσοῦν ἀμφίτροποι πρὸ τῆς λύπης τῆς γυναικὸς ἐκείνης.

Τότε ἡ Ἄντωνιέττα, βλέπουσα ὅτι οὐδὲν κατάρθωνε, συνήνησε τὰς χεῖρας, συνίστρεψε τοὺς βραχίονας καὶ πίπτουσα

«Ἡνοῖξε τὴν θύραν, διέσχισε τὴν ὁδόν. . .»

γονυπετῆς πρὸ μιάς ἔδρας ἀνεφώνησε :

— Θεέ μου ! Θεέ μου ! εὐσπλαγχίσιου μας.

Ἐκυττάζομεν ἀκόμη διὰ τοῦ παραθύρου τὰ δύο μαῦρα σημεῖα ἐπλησίαζαν καὶ ὁλονὲν ἐμεγάλωναν ἦσαν πραγματικῶς δύο οὐλάνοι, οἵτινες προυχώρουν μετὰ προφυλάξεως, κρατοῦντες τὸ ρεβόλβερ εἰς τὴν χεῖρα, παρατηροῦντες εἰς τὸ δάσος δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

Πρὸς στιγμὴν ἐπεκράτησε φοβερὰ προσ-

δοκία. Αίφνης πυροβολισμός ήκούσθη, και εις τών ούλων, βληθείς εις την κεφαλήν, εκυλίθη κάτω από τοῦ ἵππου δευτέρα βολή εὔρε τὸν ἄλλον τοῦ μέσον τοῦ στήθους ὃ τελευταῖος ἐκρατήθη σπασμωδικῶς ἐπὶ τοῦ ἵππου του, οἱ δύο δὲ ἵπποι, στρέφοντες τὰ νῶτα τότε, ἔφυγον μετὰ καλπασμόν, ὁ μὲν εἰς ἄνευ ἱππέως, ὁ δὲ ἄλλος μὲ τὸν ἀναβάτην του κλονιζόμενον καὶ καταπεσόντα ἐπὶ τέλους τριακῶσια μέτρα παρέκει.

Ἀκούσασα τοὺς δύο πυροβολισμοὺς ἡ Ἀντωνιέντα ἀφῆκε κραυγὴν, γονυπετιῶν δὲ πάντοτε, μὲ τὸ πρόσωπον μεταξὺ τῶν χειρῶν, ἤρχισε νὰ ὀδύρεται, ὡς νὰ εἶχε τραυματίσῃ αὐτὴν καμμία τῶν σφαιρῶν. Ὁ Γκαγιῶ ἐπανήλθε μετὰ σπουδῆς.

Ἡ Ἀντωνιέντα ἠγέρθη, μὲ τὸ πρόσωπον ὑγρὸν ἐκ τῶν δακρῶν, καὶ τοῦ εἶπε τραυλιζούσα:

— Α, Ροβέρτε! τί ἔκαμες; μᾶς κατέστρεφες!

Ἄλλ' ὁ Γκαγιῶ δὲν τὴν ἤκουεν.

Ὁ Κάρλος, ὁ σύντροφός μου, κατενοουσιασμένος ὡσφραίνετο τὴν ὁσμὴν τῆς πυρίτιδος, τὴν ὁποίαν ἔφερε μαζὶ του ὁ δασοφύλαξ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Τὰ συγχαρητήριά μου! ἦσαν δύο βόλια ἔξοχα! Ἄλλ' αὐτοὶ τώρα θὰ ἐπιστρέψουν πολυάριθμοι. Τί θὰ κάμωμεν;

— Θά τοὺς δεχθῶμεν ὡς στρατιῶται, εἶπεν ὁ Γκαγιῶ.

— Εὐγε! ἀνέκραξε μετὰ χαρᾶς ὁ ναύτης Γαρδινέκ.

Ὁ δασοφύλαξ σπεύσας πρὸς τὸ ἐρμάριον, ἔλαβε δύο τουφέκια, τὰ ὁποῖα προσέφερε πρὸς τὸν Γαρδινέκ καὶ τὸν Κάρλο.

— Νά, πάρτε, εἶπεν ἔχει ἐδῶ μέσα εἰς τὸν σάκκον καὶ φυσίγγια ἀρκετά. Ὅλα αὐτὰ εἶνε πρὸ καιροῦ ἔτοιμα.

— Λαμπρά! εἶπεν ὁ Κάρλος κατευχαριστημένος θὰ διασκεδάσωμεν λιγάκι!

— Θὰ ἔχωμεν καλὸ γλέντι! ἐπρόσθεσεν ὁ Γαρδινέκ.

— Καὶ ἐγώ; ἠρώτησα διακόπτων αὐτοῦς.

— Τοῦ λόγου σου, κύριε Φερνάνδε, εἶπε συμβουλευτικῶς ὁ Κάρλος, θὰ φύγῃς γρήγορα, ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου δὲν ὑπάρχουν Πρῶσοι! γνωρίζεις καλὰ τί μας ἐσύστησαν οἱ γονεῖς σου. Θὰ μεταβῆς εἰς Τούρ μετὰ τὸν πρῶτον σιδηρόδρομον ὅπου θ' ἀπαντήσῃς.

— Νά φύγω εἰς τέτοιαν στιγμὴν! ἀπήντησα ἐγώ οὐδέποτε! καὶ αὐτοὶ οἱ γονεῖς μου θὰ με ἐπέπληττον ἀργότερα διότι ἔφυγα ὡς δειλός.

Ἰδὼν δὲ ἀνοικτὸν ἐρμάριον καὶ τρίτον τουφέκιον μὲ ἀρκετὰ φυσίγγια, τὸ ἤρπασα καὶ ἐδήλωσα: — Μένω κ' ἐγὼ μαζὶ σας

— Εὐγε σου, παιδί μου! εἶπεν ὁ Γαρδινέκ.

— Καλὰ ἔκαμες, παλληκάρι μου! εἶπεν ὁ δασοφύλαξ.

— Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! εἶπε τότε καὶ ὁ Κάρλος.

Καὶ μετὰ μικρὸν ἐπανελάβε:

— Πρέπει ὁμῶς νὰ τα προΐδωμεν ὅλα ἐγὼ εἴμπορὲι νὰ φονευσθῶ, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ οἱ Γερμανοὶ νὰ εὔρουν τὰ γράμματα ποῦ κρατῶ ἐπάνω μου. Τὰ ἄλλα τώρα εἶνε σταλμένα ἄ; ξεφορτωθῶμεν καὶ τοῦτα.

Καὶ ἐξάγων ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ θυλακίου του τὴν στρατιωτικὴν ἀλληλογραφίαν, τὴν ὁποίαν ὁ Γαρδινέκ τοῦ εἶχεν ἐμπιστευθῆ, τὴν ἔρριψεν εἰς τὴν θερμάστραν, ὅπου διὰ μιᾶς ἀπετεφρώθη.

Ἄλλ' ἤδη οἱ γείτονες εἶχον ἀνοίξῃ τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν των. Τινὲς αὐτῶν προσήρχοντο ἀνήσχοι, μκντεύσαντες τὰ συμβάντα.

Ὁ δασοφύλαξ, ἀντὶ πάσης ἄλλης ἐξηγήσεως, ἰσχύμενος ὀρθίος παρὰ τὴν ὁδόν, ἔλεγεν γερωνοῖα τῇ φωνῇ:

— Οἱ Πρῶσοι! . . . οἱ Πρῶσοι ἐρχονται! γρήγορα εἰς τὰ ὄπλα!

Αἱ γυναῖκες ἔτρεχον οἰκίζουσαι καὶ κατέφευγον εἰς τὰς οἰκίας των, τῶν ὁποίων ἐκλείον τὰ παράθυρα, ὡς νὰ ἐπέκειτο θύελλα. Οἱ ἄνδρες προσέτρεχον ἤδη ἐνοπλοὶ. Ὁ δὲ Γκαγιῶ μὲ πολλὴν νοημοσύνην ἐδίει διαταγὰς καὶ διοργάνιζε τὴν ἀντίστασιν.

(Ἔπεται συνέχεια.)

X. ANNINOS

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

(Ἰδε φυλλάδιον 23, σελ. 187.)

Εἰς τὴν Κλήρωσιν ταύτην ἔλαβον μέρος μόνον οἱ συνδρομηταὶ τοῦ «*Υπέρο Πατριδος*» οἱ ἐγγραφεμένοι πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκδόσεως του. Ἐκλήρωθησαν δὲ κατὰ σειράν οἱ ἐπόμενοι δέκα, οἱ ὅποιοι, κατὰ τὰ προκρινθέντα, διανεμόνται τὰ Δῶρα τῆς Βιβλιοθήκης, ὡς ἑξῆς.

1. — *Δημήτριος Ε. Δίπλας*, Λευκάδος, κερδίζει βιβλία κατ' ἐκλογὴν του, ἀξίας φρ. 50.
2. — *Χριστοφόρος Δ. Μιχαηλίδης*, Κωνσταντινουπόλεως.
3. — *Κική Δ. Πικτινοπούλου*, Ἀθηνῶν. Οἱ δύο οὗτοι κερδίζουν βιβλία κατ' ἐκλογὴν των, ἀξίας φρ. 25 ἕκαστος.
4. — *Δαυὶδ Ι. Παπαδόπουλος*, Ἀμισοῦ.
5. — *Κωνστ. Τζαναβάρας*, Καλλιπύλεως.
6. — *Δημήτριος Π. Δρίβας*, Σύρου. Οἱ τρεῖς οὗτοι κερδίζουν βιβλία κατ' ἐκλογὴν των, ἀξίας φρ. 10 ἕκαστος.
7. — *Ποτούλα Ι. Κυριακοπούλου*, Λαρίσης.
8. — *Μαργαρίτης Τόλιας*, Πρεβέζης.
9. — *Ἄννα Περίκιδου*, Σύρου.
10. — *Νικόλαος Εμμ. Τσιτσινίας*, Πέρης.

Οἱ τέσσαρες οὗτοι κερδίζουν βιβλία κατ' ἐκλογὴν των ἀξίας φρ. 5 ἕκαστος.

Πρὸς πάντα τοὺς ἀνωτέρω στέλλεται σήμερον ὁ Τιμοκατάλογος τῶν ἀπ' ἡμῶν βιβλίων, διὰ νὰ ἐκλέξουν συμφώνως πρὸς τὰνωτέρω, καὶ νὰ μας γράψουν τί ἐπιθυμοῦν νὰ τοὺς σταλῶμεν.

ΣΤΗΛΗ ΤΙΜΗΣ

(Συνέχεια ἐκ σελ. 302)

Ἐψηφίσαν προεἶτι ὑπὲρ τῆς Αὐξήσεως τοῦ φύλλου τῆς Διαπλάσεως καὶ οἱ ἑξῆς:

71. Ἀριστοτ. Ι. Κανέτσιος [20 Ε] Κερκύρας.
72. Ποτούλα Ι. Κυριακοπούλου [20 Ε] Λαρίσης.
73. Κωνστ. Τζαναβάρας [20 Ε] Καλλιπύλεως.
74. Ζεννή Τριανταφυλλίδου [20 Ε] Πειραιῶς.
75. Ζωρζῆς Ἀντ. Νεγρεπόντες [20 Ε] Σύρου.
76. Νικ. Εμμ. Τσιτσινίας [20 Ε] Περτ-Σαίτ.
77. Μαρία Θ. Καλλάρη [20 Ε] Σύρου.
78. Καλλιόπη Κ. Παπανικολῆ [20 Ε] Λευκάδος.
79. Μαρίκα Γ. Ἀσπρογέρακα [20 Ε] Λευκάδος.
80. Μαρία Ἐπ. Σταματοπούλου [20 Ε] Κερκύρας.
81. Μαίρη Λεϊθαῖα [20 Ε] Ἀθηνῶν.
82. Εὐγενία Ν. Σαραντάρη [20 Ε] Πειραιῶς.
83. Πλάτων Μουρτζούπουλος [20 Ε] Βόλου.
84. Νικ. Περ. Κυριακός [20 Ε] Ἀθηνῶν.
85. Νασυκίκα Ἄλ. Δαμάσκου [20 Ε] Πειραιῶς.
86. Ἰω καὶ Παν. Κ. Κουτσαλέτης [20 Ε] Ἀθηνῶν.
87. Δέσποινα Α. Μουράτογλου [20 Ε] Ἀθηνῶν.
88. Μαρία Ι. Καλλιθακά [20 Ε] Κεκύρας.
89. Εἰρήνη Α. Ἐρραμίδου [20 Ε] Τραπεζοῦντος.
90. Μαρία Ν. Λεβίδου [20 Ε] Ἀθηνῶν.
91. Βερνάρδος Ἀν. Λιθεράτος [20 Ε] Κων/πόλεως.
92. Σοφία Χ. Παλαμά [20 Ε] Λαρίσης.
93. Μιχ. Ε. Σακελλαράδης. [20 Ε] Πόρου.
94. Ἐλένη Γρ. Οικονομίδου [20 Ε] Τριπέλεως [Βαρβαρίας, Πόλεως.
95. Ἐλένη Κ. Πράτσικα [20 Ε] Πατρῶν.
96. Ἄγγελος Α. Οικονομίδης [20 Ε] Πειραιῶς.
97. Ἐλένη Α. Ρούφου. [20 Ε] Πατρῶν.
98. Στεφ. Κ. Τριανταφυλλοῦ [20 Ε] Καβάλλας.
99. Παναγ. Παπαευστρατίου [20 Ε] Κων/πόλεως.
100. Χρ. Ἐρ. Χριστοπούλου [20 Ε] Φιλιππουπόλεως. [Πόλεως.
101. Γαβρ. Δ. Κορβισιάνος [20 Ε] Ἀθηνῶν.
102. Μαρία Ἀν. Χρηστομάνου [20 Ε] Ἀθηνῶν.
103. Παν. Γ. Κουτσομητόπουλος [20 Ε] Καλαμών.
104. Ἰωαν Δ. Ἀλεξάνδρου [20 Ε] Λαρίσης.
105. Γ. Σ. Παπαθανασίου [20 Ε] Ἀλεξανδρείας. [Αλεξανδρείας.
106. Χαράλ. Χαράλαμπης [20 Ε] Πατρῶν.
107. Εἰρήνη Κ. Καλλιδοκά [20 Ε] Πατρῶν.
108. Ἀλέξ Στυλ. Κακουράτος [20 Ε] Πειραιῶς.
109. Μάνια Δ. Ζάννου [20 Ε] Θήρας.
110. Μιλτ. καὶ Δανιήλ Κ. Παππά [20 Ε] Γαλαξίου. [Γαλαξίου.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ παράθυρον εἶνε ἀνοικτὸν καὶ ὁ ἥλιος εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου μελετᾷ ἡ μικρὰ Φιφή.

— Μαρία, λέγει πρὸς τὴν ὑπερέτταν, κλείσε, σὲ παρακαλῶ, τὰς ἁμίας, γιατί ἐμβαίνει μέσα ὁ ἥλιος καὶ με καίει!

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀσέως

ΔΙΑΠΛΑΣΤΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ

ΤΗΝ 30 Σεπτεμβρίου, δηλαδή μῶλις μετὰ δώδεκα ἡμέρας, λήγει καὶ ἡ Προθεσμία τῆς Ψηφοφορίας. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν τὴν ἀφῆσιν τοῦ φύλλου, ἀς σπεύσουν νὰ ἐπιστρέψουν συμπληρωμένον μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τὸ Δελτίον τῆς Ψηφοφορίας, τὸ ὁποῖον διανεμήθη μετὰ τοῦ προηγουμένου φυλλάδιου.

Η ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα, οἱ συνδρομηταὶ μου καὶ αἱ συνδρομητρίαι, ὅλοι καὶ ὅλαι, καθὼς καὶ τὰ ἀδέλφια των, ὅσα ἔχουν μαζὶ μου Ἀλληλογραφίαν, θὰ λάβουν τὴν πρώτην ἐγκύκλιον ἐπιστολὴν μου, περὶ τοῦ Μεγάλου Ἐργάνου.

Τὸ ἀναγγέλλω ἀπλῶς: διότι τὸ νὰ τοὺς προτρέψω νὰ κάμουν ὅσα ὑποδεικνύει ἡ ἐγκύκλιος, προκειμένου περὶ τοσούτου σκοποῦ, τὸ θεωρῶ ὀλιωδιδίον περιττὸν καὶ, ἂν θέλετε, προσβλητικὸν διὰ τὴν φιλοκαρίαν των καὶ τὴν φιλοτιμίαν των ὡς Ἕλληνοπαίδων. Τίποτε ἄλλο.

Ἄδεν φαντάζεσαι. — μὴ γράφει ἡ *Ναυτοπούλα* [ΕΕΕ] — πόσον μ' ἐλύπησεν ὁ θάνατος τοῦ ἀτυχοῦς συναδέλφου μας Ἀντωνίου Δημητροπούλου. . . Ὁ καίμενος ὁ *Τικ-Τακ!* Πάντοτε ὁ θάνατος τοῦ νέου μὲ λυπεῖ πολὺ, ἀλλ' ἂν πεθαίνῃ κανεὶς συνδρομητῆς σου, αἰσθάνομαι διπλὴν λύπην, διότι τοὺς θεωρῶ ὄλους ὡς ἀδελφοὺς μου. Μόλις ἔμαθα τὸ δυστύχημα, ἔσπευσα νὰ διαβάσω καὶ πάλιν τὰ πρὸς ἐμὲ Μ. Μυστικῶν του, καὶ ἰδὲς τί συμπτῶσι! Εἰς τὴν ἐρώτησιν: «ποῖαν τύχην θεωρεῖς ἀξιολύπητον;» ἀπαντᾷ: «τὴν τοῦ ἀποθνήσκοντος γένου» εἰς δὲ τὴν ἐρωτησιν: «τί ἠθέληται νὰ εἴσῃς;» ὁ ἔχει: «ἀθάνατος» τέλος δέ, ἐκεῖ ποῦ ἐρωτοῦν ἀποία εἶνε ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία; ἀπαντᾷ: «τὰ *ἴη κωμείας, ὅπως καὶ ἡ ἴη.*» Τὸν ἄτυχον! νομίζεις οὐ εἶχε προαίσθημα οὐθὲν ἀπέθνησκε καὶ ἔφυγε τὸν ἕμλον αὐτὸν εἰς τὴν ζωὴν, τὴν ὁποίαν τόσον νέος ἔμελλε νὰ βίῃ. Κ' ἐφύλαξε τὸ τετραπύριον αὐτὸ ὡς θησαυρὸν, σὲ βεβίω!»

Σέλευκε Κεραυνέ, βεβαίως καὶ ὁ ἐγγράφων ἄπορον κάμνει μίαν καλὴν πρᾶξιν καὶ εἶνε ἄξιος παντὸς ἐπαινοῦ καὶ . . . τῶν δύο Εὐσήμεν, τὰ ὅποια δίδω. Ἄλλ' ὁ φηρῶν ὑπὲρ τῆς αὐξήσεως τοῦ φύλλου κάμνει πολὺ περισσότερον, καὶ διὰ τοῦτο εἰς αὐτὸν δίδω 20 Εὐσήμεν Συλλογίσου ὀλίγον καὶ θὲ τὸ ἐνοήσῃς: Ὁ πρῶτος συντελεῖ εἰς τὴν πρόβδον τοῦ φύλλου ἑμμέσως, ἀλλ' ὁ δεύτερος συντελεῖ εἰς αὐτὴν ἀμέσως. Ὁ πρῶτος ἀποβλέπει εἰς τὴν πρόβδον πλεονεξίας, ἤτοι διὰ τῆς αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνδρομητῶν ὁ δεύτερος ὁμῶς ἀποβλέπει εἰς αὐτὴν κατ' εὐθεσίαν, διὰ τῆς αὐξήσεως τῆς συνδρομῆς, διὰ τῆς ἀμέσου δηλαδὴ πραγματοποιήσεως τῆς. Ὁ πρῶτος εἶνε ὡς νὰ ἔσπαθῆν, (καὶ θὲ ἐλάμβανεν ἐν Εὐσήμεν μόνον, ἂν δὲν ἔξεσπᾶθονεν ἐξ ἴδιον του, ἀγόμενος ὑπὸ αἰσθημάτων εὐγενούς καὶ φιλανθρώπου) ἀλλ' ὁ δεύτερος, φηρῶν τὴν αὐξήσιν, δηλαδὴ τὴν βελτιώσιν αὐτῆν τοῦ φύλλου, πλησιάζει πολὺ περισσότερον τὸν ἐπιδοκίμενον σκοπόν. Ὁ πρῶτος εὐεργετῆ ἕνα μόνον: δηλαδὴ τὸν πτωχόν, τὸν ὁποῖον ἐγγράφει ἀλλ' ὁ δεύτερος, ἐξυπηρετῆ μᾶλλον τὸ γενικὸν συμφέρον, τὸ συμφέρον ὅλων μας, καὶ κάμνει καλὸν εἰς ὅλον ὁμῶν τὸν κύκλον τῶν συνδελφῶν του. Δὲν πεῖθασαι λοιπὸν οὐτὶ ὁ φηρῶν κάμνει δεκάκις περισσότερον τοῦ ἐγγράφοντος ἄπορον; καὶ εἰ ἐπομένως, ἂν αὐτὸς λαμβάνῃ δύο Εὐσήμεν, ἐκεῖνος πρέπει νὰ λάβῃ εἰκοσι.

Τὰ ἐξῆς εὐφραίνεται ἀπαντᾷ τὸ *Ἰσοτέρες* Ἄστου [ΕΕΕ] πρὸς τὸν *Παρνασσόν*: «Ποῦ μὲ νηχάριστῃσαν ὅσα μοῦ ἀπαντᾷ τὸ πρῶτον Ἐλληνοπούλα, νῦν δὲ σὺν Θεῷ Ἕλληνοπούλα *Παρνασσός*. Τὴν μεγαλύτεραν χαρὰν μοῦ ἐπρο-

ξένησεν ἡ εἰδοσις τοῦ προβιδασμοῦ του, διότι, τοιοῦτοτρόπως, εἰν ἐξακολουθῆσαι νὰ προβιδάζεται κατ' ἔτος, ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα θάποκτιθῆ σιωρὸν λέξεων. Ἄς φρονίσῃ ὁμοῦ ὁ *Παρνασσός*, ἂν ποτε συγγράφῃ λέξιόν, νὰ παραβῆτῃ καὶ τὴν ἀνάλογον ἠλικίαν τῶν δυναμένων νὰ μεταχειρισθῶσι τὰς ἐν αὐτῷ λέξεις, διὰ νὰ μὴν ἴδωμεν ἡμέραν ἡμέραν τὰς λέγουσας νὰ λέγονται «παππάκι» ἢ νῆπια νὰ λέγονται «πατῆρ». — Καὶ προσθέτει παρακάτω γεναιοφρόνως: «Μοῦ φαίνεται οὐ εἶνε πλέον κίρως νὰ λάβῃ τέλος αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ ποστεῖνω ἀνταλλαγῇ Μ. Μυστικῶν εἰς τὸν *Παρνασσόν*, διότι πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ τον γνωρίσω, εἰ δυνατόν.» Εἶμαι βεβαία οὐ καὶ ὁ καλοκάγαθος *Παρνασσός* εἶνε προθυμότερος.

Φεγγιθόλη Ἀδρύουλα, εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς καὶ σε συγχαίρω θερμότερα διὰ τὸ λαμπρὸν ἀποτέλεσμα τῶν ἐξετάσεών σου. Καὶ μὲ εἰ ὠραία ἐπιστολὴ μοῦ μοῦ τὸ ἀναγγέλλεις! [ΕΕ]. Τώρα λοιπὸν θὰ μοῦ γράψῃς τακτικά; Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας σου. Μοῦ ἤρρεσε δὲ καὶ ἡ κρίσις σου περὶ τῶν ἐρετυνημένων μυστησολημάτων μας: «Προκαλοῦν πολλὰς προσδοκίας, αἵτινες ταχέως ἱκανοποιουμέναι οὐτος δὲ εἶνε ὁ τύπος τῆς καλῆς διηγήσεως.» Τρίτην.

Μικρὴ Τριανταφίλη [Ε] διὰ τὴν γλυκύραν ἐπιστολήν σου. Γνωρίζω κάλλιστα οὐτὶ ἡ φίλη μου Ἀθρα τοῦ Ἀρίωνος εἶνε ἀξία ὅλου τοῦ θαυμασμοῦ, τὸν ὁποῖον προκαλεῖ ἡ γνωριμία τῆς, καὶ μάλιστα διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ ζωηρὰν ἀγάπην. — Οἱ περὶ ὧν ἔμμενως συνδρομηταὶ δὲν ἐψήρισαν ἀκόμη, ὥστε δύνασαι νὰ ἐνεργήσῃς.

Λεοπάρδης, ὡ, τί πλημύρα ἐρωτησέων εἶνε αὐτῆς; Λοιπὸν σοῦ ἀπαντῶ μετὰ τὴν σειράν: Εἰς τὸ ἐξῆς τὸ ψευδώνυμον σου θὰ το γράφω μὲ ἀρσενικὸν ἄβρον, ἀπ' οὐ καὶ οὐδένα τρῶπον δὲν θέλῃς θηλυκὸν ψευδώνυμον. Ἡ ἔκπτωσις 20 0/0 διὰ τοὺς ψηφίζοντας δὲν συμπεριλαμβάνεται μόνον τὸν Χάρτην τῶν Δύσεων καὶ τὰ τετραβία τῶν Μ. Μυστικῶν. Ἐνδὲ εἶδον τετράβια ὑπάδχουν, μὲ τὰς ἰδίας δηλαδὴ ἐρωτησεις δλα ἀλλὰ ἀπ' ἀπαντήσεως δύνασαι νὰ ποστειλέσων ἀτελεύτηρον ποικιλίαν. Εὐσήμεν εἰς τοὺς ψηφίζοντας, βλεπέεις οὐτὶ δίδονται ἀρκετά. Ἐ, εἶσαι τώρα εὐχαριστημένος;

Καὶ ἄλλη ἐπιστολὴ ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ μὲ ἀνεπαρκῆς γραμματόσημον! Διὰ τόσας εἰδοποιήσιν, ἀλλὰ καμμίαν δὲν ἔλαβῃ ἔως τώρα. Φαίνεται οὐτὶ ὁ ρίπιαν αὐτὰς, δὲν ἀναγινώσκει τὴν Ἀλληλογραφίαν. Ἄς περμένη λοιπὸν ἀπάντησιν.

Φαρφαλιάρη (Δ. Κ.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ. Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν, φίλε Ἀμμοσθένη Ρεπεταῖ, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ νὰ ἐκλέξῃς: Ἐν ἄλλο ψευδώνυμον, διότι αὐτὸ δὲν τὸ ἐνοῶ.

Ὅχι, ἀγαπητὴ μου Ἀμέριμος Παῖς, δὲν εἰμπορῶ νὰ σε κάμω Ἀμέριμον Κόρην, ἂν δὲν ἀλλάξῃς κανονικῶς ψευδώνυμον εἰς τὸ ἐξῆς ὁμοῦ θὰ σε λέγω ἡ *Ἀμέριμος Παῖς* (τὸ ὁποῖον πηγάμει) καὶ ἔτσι εἶνε τὸ ἴδιον.

Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας [ΕΕ] τὸ παραμικρὸν παράπονον δὲν ἔχω ἐναντίον σου ἀπαντητικῆς ἡτελευταία σου ἐπιστολῆ μ' ἔκαμε νὰ ἐκτιμῶ ἀκόμη περισσότερον τὴν ἀγαθότητά σου καὶ τὴν εὐγένειαν.

Μὴ εἰ ὄρασις σιχίος, *Πηγηδὸν τῆς Ἐρήμου* [ΕΕΕΕΕ]! Ἐμμενὰ ἐκπληκτῆς. Ἐνὸ χωρὶς ἄλλο μίαν ἡμέραν θὰ γίνῃς συνεργάτης μου, ἀπ' οὐ ἀπὸ τόσον μικρὸς γράφῃς τόσον εὐμορρα.

ΛΥΤΑΙ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

Εὐρον τὸν Διδάσκαλον τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος καὶ οἱ ἑξῆς: *Σοφὸς Πιττακὸς* (ἡ ὁποῖος πολὺ ἐγέλασεν ἅμα τὸν εἶδε.) *Κεφαλή τῆς Μεθοδισθῆς*, *Ἐρυσθὰ Καμίλια*, *Γαρταρῖνος τῆς Ταρασκῶνης*, *Φερωτὴ Βαρκοῦλα*, *Ἀγγερινός, Ζήτης*, *Σμηρηνροπούλα*, *Κυκλαδίτης*, *Ἀννης τῆς Ὀδρας*, *Καλλιόπη Κ. Παπανικολῆ*, *Μαριχὸν Σελήνηθως*, καὶ ἄλλοι. Εἰς τὸ προεξῆς θὰ δημοσιεύσω τὴν λύσιν.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Φίλερρον Φαίλακα* (Ι. Θ.) καὶ Ἄστρο Ἀραπάκι (Ι. Ο. τὸ προτιμωμένον).

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: *Σέλευκος ὁ Κεραυνός* δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ *Νικολάου Δεκαβάλλα* προταθείσαν ἀλληλογραφίαν. καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν του. — ἡ *Ἑλληνοπούλα* ἀσπάζεται τὴν *Πλησιφαῖ Σελήνην*. — ὁ *Θεογένης* ζητεῖ τάρχηκα καὶ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς *Ἡρόδου τοῦ Σηλυβριανοῦ* καὶ τὸν *Ἐρα Χιωτάκι*. — ἡ *Φεγγιθόλη Ἀδρύουλα* ἀσπάζεται τὴν *Μεγεξεδένιαν* καὶ τὸν *Ἀγρομένο Κῆμα*. — ὁ *Ἄδρ Κολοκύνθας Πάτερας* [Ε] πληροφοροῖ τοὺς ἐρωτήσαντας, οὐτὶ τάρχηκα τὸν εἶνε Δ. Κ. Π. — ἀπορεῖ μάλιστα ποῦ δὲν τα εὔρον καὶ μόνον των, — καὶ οὐτὶ, πρὸ

ρα τὸν Βέγα, Ἀφροίμενο Κῆλα καὶ Νάβαρ-
χορ τῆς Βαρέλλας — ἡ Γλυκεῖα Καρδία μὲ
τὸν Παρτινοβέλον, Χλόη τὸν Κηροσσοῦ καὶ
Ἀγγουρολογιώτατον — ὁ Ἀνδρέας Δ Σκέ-
φης μετ' ἃν Ἀνδρέας Ν Νικολοπουλῶν
καὶ Νέορ Ἡρακλέα — τὸ Σκαριδάκι μετ' ἃν
Μυλόροδο, Θεὰν Ἀθηνῶν καὶ Ἰατρὸν τῶν
Συνδρομητῶν — ὁ Μακρολέλεξας μετ' ἃν Μέ-
λι τὸν Ἰμπετῶν, Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν
καὶ Βασιλέα τὸν Κατέργου — τὸ Σκαριδάκι
μετ' ἃν Ναυτίπαιδα, Ἐρυθρὰν Θάλασσαν
καὶ Ἐξοχώτατον Γάτον — ἡ Ἀνδριάνα Ν
Βλασοπουλοῦ μετ' ἃν Φαρίμουλαορ, Ἡρώα
τῆς Σύρου καὶ Ἡρώδα Ἀνδρονίκου. — ὁ Ταρ-
ταρίτος τῆς Ταρσακῶν μετ' ἃν Μίαν Τρολλῶ
λαρ, Κάμερον Σόλβα καὶ Κοραλλίαν Μακροῦ
— ὁ Ναυτόπαις μετ' ἃν Αἰγινιαίαν Ἀθηνῶν,
Παραουδὶν καὶ Νίκην τὸν Παιωνίου — ὁ Νι-
κόλαος Κ. Δεκαβάλλας μετ' ἃν Ἀστέρα τὸν
Βέγα, Λουλοῦδι τὸν Βουροῦ καὶ Ὀλίπιν τὸν
Γριπέα.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ
Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἰόνιον Πέ-
λαγος (ἐλπίζω οὐ μετὰ ἓνα μῆνα θὰ δημοσιευ-
θῇ ἡ Ἐνάτη Κυριακή) Νῆσον τῶν Φαιάκων,
Χιανὸν Ὀρίοντα (πῶς ἐπῆγγαν αἱ ἐξετάσεις;) Ἄ-
ντιο Μαστέλλο (ἔγγινεν ἡ ἀντικατάστασις;) Ἐ-
λληνοπούλαρ [E] διὰ τὸ ποιητικὰ σου) Σι-
φῶν Παιτακῶν, ὁ ὁποῖος οὐ μόνον μισὴν ὥραν,
ἀλλὰ καὶ τρεῖς ἡμέρας εἰμπορεῖ νὰ θυσιάσῃ χάριν
τοῦ ἔργου, ἄς κἀμὴ λοιπὸν περισσοτέρως ἀντι-
γραφα τῆς ἐπιστολῆς ποῦ θὰ λάβῃ) Κυκλαδι-
την [E] ὁ ὁποῖος ψηφίσει τὴν αὔριον καὶ μετ'
τὰ δύο τοῦ χέρια· τὴν κομφὴ καὶ καθαρογρα-
μμένη ἐπιστολίτσα!) Ναυτίπαιδα [E] διὰ τὴν
περιγραφήν τῆς φωταΐας·) Θεαρένην [E] διὰ
τὴν ἔξοχον ἐπιστολήν περὶ τοῦ ἔργου καὶ τὰς
ἤδη ἀρξάμενας ἐνεργείας· δύο φερόδωμα,
ὅχι, δὲν ἐπιτρέπεται·) Μενεξεδένιο Μπουκε-
τάκι (μετὰ δὲ μου τὰς εὐχάς·) Ἀρχαίαν
Σπάρτην (αἱ ἀπαντήσεις δὲν εἶνε κχιμία ἀνάγ-
κη νὰ εἶνε διαφορετικαὶ εἰς κἀθε σου τετραδίου·
λύσεις ἡμπορεῖς νὰ στέλλῃς δύο καὶ περισσοτέ-
ρων φυλλαδίων μαζί, ἀρκεῖ νὰ μὴ παρῆλθεν ἡ
προθεσμία τοῦ παλαιότερου·) Καρίαν (ἄνα νο-
μικῆς ὁρθῆν μίαν σου λύσιν, πρὶν νὰ τὴν ση-
μειώσῃς, ἀδιάρητον ἂν δὲν εἶσαι βεβαίωσάνη ὅτι
θὰ συμφωνῇ ἐντελῶς μετ' ἃν δημοσιουσιμένην·
ἐγὼ ὅμως εἰς τὴν ἐξέλεγκν θὰ σου μετρήσω μόνον
τὰς ὁρθὰς· ἡ λύσις ἀσπορία ναύτου νδὲ δὲν
εἰμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς ὁρθή· — μολονδὶ φαίνεται
κίχως λογική, — διότι ὑπάρχει ἡ γνωστοτάτη
παροιμία «ἀσπορία φάλτου βῆξ».) Δημ. Κ. Φι-
λέρη (ὑπάρχει ἀπλούστερος τρόπος, διὰ τοῦ
ὁποῖου εἰ θέλοντες ἀνταλλάσσομεν τὰ ὀνόματά
τα· : ὁ διὰ τῆς μεταξὺ ἡμετέρων ἀλληλογρα-
φίας, τὴν ὁποῖαν πρὸ πολλοῦ ἔχω ἐν χρήσει·
ὁμολογῶ ὅμως οὐ θέλωμασα τὴν ἀκρίβειαν
τοῦ σχεδίου σου·) Ἄν Κολοκῶθιν Πάγε-
ρων [E] διὰ τὴν φαειροτάτην ἐπιστολήν·) Τρι-
φυλίαν (εὐχόμαι καλὴν πρόδοον εἰς θεὰ·) Δε-
σποινίδα Σατωθριάδου (τὰ ἔσται ἐκ νέου·) Κο-
μήν τῆς Βερενίκης, Ἀσπροποταμίτην (εἰς
τὴν ἐρώτησίν σου ἀπικνω καί) Χιωτοπούλαρ
(πολὴ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐκτενὴς ἐπιστολή σου·
ἡ Κική σὲ ὑπερευχαρίσσει διὰ τὰ γραμματόσημα·
τὸ λεύκωμά σου εἰμπορεῖ βεβαίως νὰ ποτελήται
ἀπὸ ὅσα θέλῃς τετραδία, ὅχι ὅμως περισσοτέρως
ἀπὸ πενήντα διότι θάπεται πάχος δυσανάλογον
πρὸς τὸ σχῆμα· φίλησέ μου τὴν ἀδελφήν σου·)
Δίσκον Ἡλίου (τώρα τὸ χεράκι ἔγινε καλὰ
διωδεδότω· ἔ;) Κ. Τζαναβάρον (τὴν ποιη-
τικὴν ἐξὸς Λευκώματος Μ. Μωστικῶν δὲν κάνουνον
αἱ ἐρωτήσεις, αἱ ὁποῖαι εἶνε εἰς θεὰ τὰ τετρά-
δια ὁμοῖα, ἀλλ' ἀβ ἀπαντήσεις, αἱ ὁποῖαι βέ-
βαια θὰ διαφέρουν· εἰς τὴν Στῆλην Τιμῆς εἰσαι
ἀρετὰ ὑψηλὰ, μολονδὶ συνέβη ἡ ἀσοπορία, διὰ
τὴν ὁποῖαν δὲν εὐθύνουσαι·) Ἐρυθρὰν Καμέλιαν
[E] ἔμπροσθι λοιπὸν ἰ τώρα εἶνε καιρὸς·) Γεωρ-

γιος Ε. Χιλιδάκη, Ἀμφιλύκη (ἄς κἀ
μνησκον ἡμεῖς τὸ χρέος μας, καὶ οἱ ἄλλοι ἄς κἀ-
μουνον δὲ, τι θέλουσι) Κίχλην (συχνὰ αἱ Ἀσκή-
σεις μας ἀνδραμοσιεύονται ὑπὸ ἄλλων φύλων·
ἀλλὰ τί νὰ κἀνωμεν;) Ζουρλομανθῶν (ἔσται·)
Μ. Παρασάκη (εἰπέ ὅς παρακλῶ, εἰς τὸν
φίλον μου Βιδόπουλον διὰ τοῦ ἔσται ἐκ νέου
ἐν ἀπρόσῳ) Κουτενδρ (θεκαί·) Παπα-
τρέχιν (οὐδέποτε νοτακεῖω, πάντοτε λίγω τὴν
ἀλλήθειαν· ἤμην δὲ βεβία οὐ δὲν θὰ τοῦ ἔσπερνε
ἐπίνω σου δσαν οὐκ εἶπα δὲν ἐνθουσιάζησαν
ὅστι σ' ἐγνώρισαν εἰς τὸ γραφεῖόν μου· ὁ με-
τρίηρον φαίνεται... ἀπὸ χίλις μιλίας·) Φερω-
τὴν Βαρκούλαρ (ἀκόμη ἐν [E] διὰ τὴν σημει-
ωσὴν ἐπιστολήν σου·) Σειμοσιὰκηρ Διακά-
δαρ (καὶ ὅμως εἰς τὸ ἀγλυκὸ φίλακι) ἔχω κἀ-
ποτε ἀπικνήτησις ἐκτενεστέρας παρὰ εἰς τὰς
παραγράφους· βέλπεις λοιπὸν οὐ δὲν ὑπάραξι
ἰδικαίτερη θέσις· ἔπου φαίνεται καινὴς, τὸ ἴδιον
εἶνε·) Ἐωθινὸν Ἀστρον [E]E] πολὺ, πολὺ
μὲ συνεκίνησαν ἡ ἐπιστολή σου ἡ τελευταία
φράσις μάλιστα ἀγράφουσα πρὸς σέ, διήλθον ἐν
τέταρτον τῆς ὥρας κἀνω, ἀνετώτερον, ἀρ' ὅτι
θὰ διέλθω τὰ ἄλλα· καὶ ἐν τῇ λύπῃ μου διὰ
τὸ δυστυχεῖα σου, αἰσθάνομαι μίαν ὑπερηρά-
νειαν, οὐ σοῦ χαρίζω ὄλγας ὄλγας τερπνῆ, ἀπα-
σχολήσεως·) Ἐξέδραν Πατρῶν (ἔσται·) Ἀ-
ταθριον Ρόδου [E]E] διὰ τὴν ἐνθουσιάζη ἐπι-
στολήν· χαίρω διὰ τὰς προόδους τοῦ Συλλόγου
σου, καὶ φαντίζομαι πόσον θὰ δούσῃ τώρα μετ'
τὸν ἔρανον·) Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν (θὰ
ὁμολογήσῃ; οὐ τὸ ἴδιόν μου σχέδιον εἶνε καλ-
λίτερον· ἔπειτα ἔχουμεν κχιρὸν νὰ ἐραυμώσομεν
καὶ ἄλλα σχέδια, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ ἴδι-
όν σου·) Ἦως με λέγε (ἔσται·) Ἀθρηρινδὸν
(δὲ ἀλήθησαν, καὶ ἡ Κική σὲ ὑπερευχαρίσσει·
σ' εὐχαριστῶ καὶ σὲ συγχάρῳ διὰ τὴν προτρο-
πὴν σου, τὴν ὁποῖαν ἔχω ὑπ' ὄψιν μου, διὰ νὰ
τὴν χρησιμοποίησῃ ἐν καιρῷ· διότι θὰ γίνωιν
κατὰ πόλεις ἐπιτροπαὶ ἐκ συνδρομητῶν, διὰ νὰ
ἐργασθοῦν ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ·) Σωτάκην Δημη-
τριάδην (κ' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, ὅπως θὰ μ' εὐχα-
ριστήσῃς· πολὺ ἂν μου γράξῃς συχνὰ·) Συμυρ-
νητοπούλαρ (πολὺ ἐλυπήθην διὰ τὸ δυστύχημά
σου· σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν πληροφορίαν·) Σαπφῶ
Σωτηροπούλου (πιστοποιήσῃ; δὲν ἐνοῦ·) Δε-
σποινίδα Σατωθριάδου (δυστυχῶς· διὰ τὰ φε-
ρόδωμα, τὰ ὁποῖα προτείσεις, ἀνήκουν εἰς ἄλλας·
στεῖλε νέα·) Ἀρκάδα (βέλπεις λοιπὸν τί πα-
θαίνει ὁποῖος δὲν προτερεῖ εἰς τὰς προθεσμίας·
μένει ἔξω· καὶ ποῦ ἐυρέσει ἂν δὲν ἔχασες ἐν πρώ-
τον Βραδείον;) Βασιλέα τὸν Κατέργου (ἐστά-
λησαν τὰ τετραδία σου· πραγματικῶς· ἐν Λευ-
κώμα Μ. Μωστικῶν εἶνε μεγάλῃ διασκεδασίς, καὶ
μάλιστα δσαν εἶνε τότεν τέλειον, ὅσον τοῦ φί-
λου μας Βεροπούλου, ὁ ὁποῖος, ἐξυβρις, ἀπὸ τὴν
ἀρχὴν δὲν ἔπαυσε νὰνταλλάσῃ·) Ἀγριοβιολέ-
ταν [E] ὁμολογεῖ τὸ ἐλαττωμαί σου, καὶ αὐτὸ
μου ἀρέσει πολὺ· σημαίνει οὐ τὸ ἐδιόρθωσας ἤδη·)
Κωνστ. Πικουλιον (τῆς Malm δὲν ὑπάρχει· τοῦ
Χριστοῦ. ἐστάλη·) Ἄστρον τῆς Ἰδης (δύ-
νασαι νὰ ἐσωκλήσῃς ἐν γαλλικῶν δεκάλεπτον
γραμματόσημον δι' ἕκαστον τετραδίου·) Τάν-
ταλον, Ἀκ' Ἰνα Σελήνης [E]E] ἔσται ἐπὶ τὸ
* Ὑπὲρ Πατριδός·) Ἐθρικὸν Ἰγμον (ἐπὶ τὸ
ἔργον!) Βιλικρινὴ Φιλίαν, Γ. Α. Σαγιῶν
(ἡξέυρω τὰς διαθέσεις σου· μὴ σε μέλη·) Τσο-
κνίδαρ τῆς Τερψιθέας (ἂν εἶχα προτίμησιν,
θὰ εἶχα βεβαίως διὰ τὰς παλαιὰς· ἀλλ' ἀγαπῶ
δλους ἰσάκις· οἱ περὶ ὧν μ' ἔρωτῆς δὲν εἶνε συν-
δρομητάκι μου·) Κάλυκα Ρόδου (τὸ φεῦδ· τὸ ὁ
ποῖον ζητεῖς δὲν εἶνε ἐλευθέρων· στείλε ἄλλο·)
Θεραπεινίδα τῶν Μουσῶν [E]E] ἔσται καὶ
τὸ βραβεῖον·) Παρασοῦν (τὸ α' Ὑπὲρ Πατριδός·)
ἐστάλη· τώρα νὰ ἰδοῦμε τὰ ἐσπαθώματα σου·)
Παπαροῦραν τὸν Τομαγιῶν [E]E] διὰ τὴν
ποικίλην καὶ ὡραίαν ἐπιστολήν σου· χαίρω ποῦ
ἔγινες καλὰ·) Καρδίαν ἀπὸ Πέτραρ κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβν μετὰ τὴν 11 Σε-
πτεμβρίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 1 Νοεμβρ.
Ο μάρτης τὸν ἄσπερον, ἐπὶ τοῦ ἴσου δῖον νὰ γράμω-
ται· λύσεις τὸν εἰ διαγωνισμοῦ, πωλεῖται ἐν
τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φακίλλου, ὧν ἕκαστος
περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμὰται φρ 1

524. Δεξιόγραφος.
Τὸ πρῶτον εἰς τὸ δεύτερον ἔχει ἐν ἀρμονίᾳ
τὸ μὲν πᾶρξ' ἡ μουσική, τὸ δὲ φωνὴ γλυκεῖα.
Μάλιστα τῆς ἀνθρωπότητος τὸ σύνολόν μου εἶνε.
Καὶ ἔργα του ὁ θάνατος, αἱ νόστοι· αἱ ὀδύνηαι.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τριτάτου Γραφεῖου τοῦ
525. Συλλαβογράφος.
Γράμμα μετ' ἀντωνυμίας ἀορίστου ἂν ἐνώσης
τῶν Ὀκεανίδων μίαν παρευθὴ θὰ φανερώσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Κ. δαμάκη

526. Στοιχειογράφος.
Ἐρῆδιον πασίγνωστον κλιῶν τς καὶ λουτριῶνων,
Γίνεται πόλις παλαιά ἐν γράμμ' ἂν χάσῃ μόνον.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λουσιῶ

527 Αἰνιγμα.
Ποῦ εἶνε κείνο τὸ ἴσπερον χρωματιστὸ πουλάκι
Πλὴ ἐνὸν δὲν εἶν' ἐλευθέρω, δὲν εἶνε σὲ κλουβάκι,
Ποῦ ἐνὸν πετὰ ὀλόφθηλα, νὰ φύγῃ συμφορὰ του·
Δὲν εἰμπορεῖ, καὶ σέρνεται κίλι στῆ γῆ οὐρά του;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγουρολογιώτατου [E]

528. Κεκοσμημένον Κυβόλεξον.
1.—Οἱ μεγάλοι ἄνδρες διὰ τὰ μεγάλα ἔργα.
2.—Οὐδέμιαν ἡ Ρώμη χωρὴν ἀρῆκεν ἀνυπότακτον
3.—Δυσαρεστὴ πολλὰκις ὁ γάληθ' λέγων.
4.—Ὁ Χάρης κατεσκευάσας τὸν κολλοσσὸν τῆς
Ρόδου.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κερανοῦ

529 Φιλολογικὴ Ἐρώτησις.
Πόθεν παράγεται ἡ λέξις Ἀπρίλιος καὶ τί ση-
μαίνει;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλανθῶ

530—531. Μαγικὴ Πρόθεσις.
Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων, διὰ μιᾶς πρόθεσως, πάντοτε τῆς
αὐτῆς, σχηματίζουσ ἄλλας τόσας λέξεις;
Ἄκων, ἀγρός, πῶμα, ἄγχιω, θῆλος.
Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Π. Δριδα

532. Μεσοδότησις.
Μὴ τὰ μεσαῖα γράμματα ἐνένα βασιλείων
Ἀρχαίων, σχηματίζονται ἐν γνωμικῶν ἀρχαίων.
Ἐστάλη ὑπὸ Κρ. Ι. Καλδερῆρη [E]

536. Φωνηεντόλιπον.
Χς-δ δλς-ν κνς-τθρ-ν-κτιν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κοδρῶ

537. Γρίφος.
Τὸ Μ Δ 1 x ΤΟ
ΒΑΘ

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 3 Ἰουλίου ἔ. ε

533. Εὐδοία (εὐ—δοία).—539, Μεγαρικ (μέ,
γᾶ, ρίς).—
590. ΚΥΜΑ 593. Β
ΥΑΩΡ ΣΘΣ
ΜΩΡΑ ΣΕΛΑΣ
ΑΡΑΨ ΠΩΓΩΝ
ΔΑΚΛΙΟΣ
ΠΑΡΥΣΑΤΙΣ

591. Σοῦτσος, μοῦτσος.
592. Ὁδησός.
594. ΠΕΛΑΡΓΟΣ, ἔλος, λάρος, ἄσος, Ρέα,
γάλα, ὄλα, σέλας.— 595—597. 1, τὸ βι-
θλίον εἶνε ἄλλος διδάσκαλος.— 2, τὸ ἴον εἶνε
ἄθος.— 3, ὁ σάπων καθαρίζει.— 598. Τῆ ἀ-
νταλλαγῆ διὰ τοῦ γράμματος Ρ, παρατίθενται
αἱ λέξεις: Σελρά, ὙΑρός, ΡηΝος, ΟΡΟς, Σι-
Σύρα. (=ΣΥΡΟΣ, ΙΑΝΟΣ).— 599. Ἐλαιον
θῆλω καὶ οὐ θυσιαν.— 400. Φύσιν πονηρὰν μα-
ταβαλεῖν οὐ ρᾶδιον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

EIKONOΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν οὔγγραμμα, ἀληθὲς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχμῆ: 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΨΥΧΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΑΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΗΘΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἐναντι Χρυσοσηπτακωτίστῃς
--	---	---

Περίοδος Β'—Τόμ. 6^{ος}. Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 25 Σεπτεμβρίου 1899 Ἔτος 21^{ον}.—Ἀριθ. 40

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 316)

— Ἐδῶ σας θέλω τώρα! ἀνέκρα-
ξεν ὁ πεζοναύτης· τὸ εἶδται; ἐγὼ καλὰ
ἀρμένισα... νὰ ἰδοῦμαι μόνον τί ἔχουν
μέσα.

— Ὅσο γὰρ τὰ βραβεία, εἶπεν ὁ Ρο-
γήρης, μού φαίνεται πως ὄχουν χοιρο-
μέρια· εἶδα πολλὰς φορές μέσα σὲ
παρόμοια βραβεία, ποῦ τα βά-
ζουν εἰ λαθρέμποροι· ὅσο γὰρ τὸ
σάκκο, δὲν εἶνε δύσκολο νὰ ἔχῃ
ἐντόπιον κρασί, παληρὸ, σὲ μπου-
κάτια.

Ψιθουρὸς ὁμοθυμῶν χαρὰς ὑπε-
δέχθη τὴν αἰσιόδοξον πρόγνωσιν.
Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, ὁ Πι-
παρίγκος ἤνοιξε τὸ πρῶτον βα-
ρέλι... Ἀπογοητεύεις!

Τὸ βαρέλι ἦτο γεμάτον μετ'
πυρίτιδα!

Μὲ περετώδη ταχύτητα ἤνοι-
ξε καὶ τὰ δύο ἄλλα. Τὸ ἀποτε-
λεσμα τὸ ἴδιον· παντοῦ πυρίτις!
Συγχρόνως ὁ Ρογήρης ἤνοιξε
καὶ τὸν σάκκον, ὁ ὁποῖος περιείχε
τεμάχια μολύβδου καὶ σφαίρας.
Κατήρεια πένθιμος κατέλαβε
τοὺς φυλακισμένους μετὰ τὰς ἀλ-
λεπαλλήλους αὐτὰς ἀποκαλύψεις.

— Τούλάχιστον, εἶπε στενά-
ξας ὁ μαρκήσιος, τώρα ἔχομεν
πολεμορρῖδα.

Τότε ὁ Παπαρίγκος συνέλαβε
σχέδιον τολμηρὸν καὶ ἀπεγνω-
σμένον.

Τὸ βάραθρον, τὸ ὁποῖον ἔχαινε
κάτωθεν τοῦ σπηλαίου, ἀπὸ τὸ
ἀντίθετον μέρος τοῦ δρόμου, ἦτο
τόσον βαθύ, ὥστε δὲν ἤμποροῦσαν νὰ
ἐλπίζουν ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ φθῶσιν
ποτέ ἕως κάτω, μετ' ἃν βοήθησιν τῶν
ὀλίγων σχοινίω, τὰ ὁποῖα εὐρέθησαν
εἰς τὸ ὑπόγειον. Ὁ πεζοναύτης ἠθέ-
λησε νὰ δοκιμάσῃ ἄλλο μέσον. Ἐ-
δέθη ἀπὸ τὴν μέσην καὶ ἐπεχείρησε νὰ-
ναρρηχθῇ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν βρά-
χων, τῆ βοηθείᾳ τοῦ ἐγχειριδίου του, τὸ
ὁποῖον ἐνέπηγεν εἰς τὰ σχισμάδαξ τοῦ

λίθου. Ἀμὰ θὰ ἔφθανεν εἰς τὴν κορυφήν,
ἐλογάριαζε νὰ βοηθήτῃ καὶ τοὺς συν-
τρόφους του νὰ κάμουν τὸ ἴδιον, ἀνελ-
κῶν αὐτοὺς διὰ τοῦ σχοινίου του.

Δυστυχῶς καὶ τὸ σχέδιον τοῦτο ἦτο
ὅσον καὶ τὰ ἄλλα ἀπραγματοποίητον.

Ὁ βράχος, λέϊος καθ' ὅλην του τὴν
ἐπιράνειαν, δὲν ἐπαρουσίαζεν ἀρκετὰς ἀ-
νωμαλίαις, αἱ ὁποῖαι θὰ καθίστανον δυνατὴν

βούλιον. Ὅλοι, μέχρι τοῦ τελευταίου,
εἶπαν τὴν γνώμην των. Τὰ εὐρύτερα
καὶ τὰ ἀνοητότερα σχέδια ἐπροτάθησαν
δικδοχικῶς καὶ ἀπερρίφθησαν. Ἡ ὀείσις
τῶν δισταγῶν Γάλλων ἦτο κρισιμωτάτη·
τοὺς ἐκασάνιζε πρόπᾶντων ἡ πείνα, διότι
ἀπὸ τῆς προηγουμένης ἡμέρας δὲν εἶχον
φαγῆ τίποτε. Ἡ φαειρότης ἠρᾶνίσθη,
ὅλοι ἦσαν κατηρεῖς, μελαγχολικώτατοι.

Καὶ αὐτὸς ὁ Πασιγάρκος, δαγκᾶνων
τὸ μoustaki του, ἔσφιγγε τοὺς γρόν-
θους καὶ περιεφέρετο εἰς τὸ ὑπόγειον,
ἐπάνω κάτω, ὡς θηρίον μέσα εἰς
τὸν κλωδὸν του.

Ὁ Παπαρίγκος, διὰ
νὰ κάμνῃ κάτι τί καὶ νὰ
διασκεδάσῃ τὴν μελαγ-
χολίαν του, ἐλάτιζε δυ-
νατὰ τοὺς βράχους, ἀ-
παγγέλλων ὀλόκληρον τὸ
κρυμολόγιον τῶν ναυτι-
κῶν του βλασημῶν.

Ὁ μαρκήσιος, καθή-
μενος παρὰ τὴν εἰσοδον,
ἐπέβλεπε τοὺς ἐχθρούς,
τῶν ὁποίων ἡ παρατε-
ταμένη ἀπραξία τὸν ἀ-
νησῶχε εἰς μέγαν βαθ-
μόν.

Ἐνῶ οἱ χωροφύλα-
κες, ἐξηλωμένοι ἐπὶ τοῦ
ἐδάφους, ἐφαίνοντο κοι-
μώμενοι, μόνος εἰς τὴν
γωνίαν του, ὁ Ρογήρης
ἐσυλλογιζέτο...

Ἐσυλλογιζέτο, θλιβό-
μενος βαθύτατα, ὅτι αὐ-
τὸς χωρὶς νὰ θέλῃ, εἶχε
γίνη ἡ αἰτία τοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον
διέτρεχον τῶρα οἱ γενναῖοι ἐκείνοι στρα-
τιῶται.

— Καθὸ χρόνον νᾶχουν ἰ... ἐβρυχήθη
ἐξερῆα ὁ Παπαρίγκος· μᾶς ἐστρώμωξαν
ἐδῶ μέσα αὐτοὶ οἱ παληροστεριανοὶ καὶ
δὲν εἶνε τρόπος νὰ βγοῦμε ἐξ' ἀνοικτά.

— Νὰ τοὺς πάρῃ ὁ σίφωνας! ἀνέ-
κραξεν ὁ Πασιγάρκος· μού φαίνεται πως
θὰ βγῶ, καὶ τὸν πρῶτόν μου θὰ σακώ-

«Φρικώδες θέαμα τοὺς ἀνέμενε.» (Σελ. 322, στήλ. γ.)